
Shri Dhisha Gita

श्री धीशगीता

Document Information

Text title : shrIdhIshagItA

File name : shrIdhIshagItA.itx

Category : giitaa, gItA, ganesha, upanishhat

Location : doc_giitaa

Proofread by : Mohan Chettoor

Description/comments : See the Hindi translation of Shri Dhishagita

Acknowledge-Permission: Shri Bharat Dharma Mahamandal Varanasi

Latest update : November 19, 2022

Send corrections to : sanskrit@cheerful.com

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

April 28, 2023

sanskritdocuments.org

श्री धीशगीता

श्रीगणेशाय नमः ।

१. स्वस्वरूपभावनिर्मुक्त्याम्

अथ प्रथमोऽध्यायः ।

सूत उवाच ॥ १ ॥

गुरो ! वेदान्ततत्त्वज्ञ ! वेदार्थधोतकान्यडो ।

अनेकानि पुराणानि कृपातः श्रावितानि मे ॥ २ ॥

अनेकोपनिषत्साररूपा गीताश्च कीर्तिताः ।

जातोऽस्यत्वं ततो देव ! कृतकृत्यो न संशयः ॥ ३ ॥

अश्रौष्यन्मत्तवत्तोऽहं पुराणानप्रसङ्गतः ।

जगत्कर्ता जगद्धाता जगज्जन्मादिकारणम् ॥ ४ ॥

जगत्पिता जगद्धन्तुर्भगवान् विश्वापालकः ।

परे बुद्धेः स्थितो बुद्धिमधिष्ठाय कृपावशात् ॥ ५ ॥

मुक्तिं ददाति शुभेभ्यः शरणागतवत्सलः ।

अतः सम्प्रोच्यते धीश आम्नायैरभिलैरसौ ॥ ६ ॥

धृत्याकाङ्क्षितं नाथ ! भवतो वदनाम्बुजात ।

यत्पुरादिव्यमासाद्य धीशलोकं मूर्खयः ॥ ७ ॥

श्रीमद्गणपतेर्देवाय्छूतवन्तो धिताञ्छ्रमात् ।

अनेकोपनिषत्सारोपदेशान्मुक्तिदायकान् ॥ ८ ॥

तवासीमङ्गपाराशिर्भग्यास्ते या तथैव माम् ।

दिव्यां धीशर्षिसंवाद्दरूपां पुण्यमयीमतः ॥ ९ ॥

ज्ञानदां मुक्तिदां श्रव्यां धीशगीतां सुधोपमाम् ।

कुरुष्व श्रावयित्वा मां कृतकृत्यं कृपाशिव ! ॥ १० ॥

कस्मान्मर्षिभिर्धाशिलोकः प्राप्तः पुरा प्रभो !

क्य वासो धीशलोकोऽस्ति कथम्वा तत्र गम्यते ॥ ११ ॥

कान्यध्यात्मरुडस्थानि धीशदेवेन प्रोचिरे ।

श्रावयित्वा य तत्सर्वं व्यासतो मां कृतार्थय ॥ १२ ॥

येन श्रौतरुडस्थं तत्प्रयाग्रूघाढं पुनः पुनः ।

मुमुक्षूणां कृते लोके धन्यः स्यां छि स्वयं ध्रुवम् ॥ १३ ॥

व्यास उवाच ॥ १४ ॥

सूत ! ते धर्मजिज्ञासाप्रवृत्त्या जन्मसिद्धया ।

भक्तया गुरोश्च सद्बुद्धया विश्वकल्याणसक्तया ॥ १५ ॥

प्रसन्नोऽस्म्यहमत्यन्तं सौम्यात्ते य स्वभावतः ।

यत्त्वं जिज्ञाससे तात ! यत्त्वं या शङ्कसे ह्यतः ॥ १६ ॥

तत्समाधानदानेन नितान्तं मोदमावहे ।

यतो मे प्रियशिष्योऽसि मत्कृपापुञ्जभाजनम् ॥ १७ ॥

जिज्ञासुप्राणिवृन्देभ्यः शिक्षादानं निरन्तरम् ।

मुमुक्षुसाधकेभ्यश्च तत्त्वज्ञानोपदे शनम् ॥ १८ ॥

वेदानां ज्ञानरूपाणां विश्वस्मिंश्च प्रचारणम् ।

तेषां प्रकाशनञ्चास्ति ज्वनस्य प्रतं मम ॥ १९ ॥

सूत ! विश्वेशमाहात्म्यमचारः पुण्यवर्द्धनः ।

स्वभावाद्गोच्यते मर्त्यं तत्रासि त्वं सहायकः ॥ २० ॥

सानन्दं पूरयिष्येऽतः प्रार्थनामुत्तमामिमाम् ।

समाहितमना बुद्धया युक्तः श्रद्धान्वितः शृणु ॥ २१ ॥

ब्रह्माण्डमेतत्समाधः समोर्ध्वञ्चैव विद्यते ।

यत्तुर्दशमितेष्वेवं विभक्तं भुवनेष्वहो ॥ २२ ॥

यत्तुर्दशमितान्येतद्भुवनान्येव कोविदाः ।

उर्ध्वलोकानधोलोकान् सम सम वदन्ति य ॥ २३ ॥

स्वाभाविक्यसुरावासभूरधस्ताद् भवेत्तयोः ।

समलोकां तथोवस्था समलोकी च देवभूः ॥ २४ ॥
यत्तुर्दशमितानाञ्च युवनानां विराजते ।
मध्यसन्धिस्थितो मृत्युलोको मर्त्यनिवासभूः ॥ २५ ॥
असौ सृत् ! किल प्राज्ञैर्भूलोकोऽपि निगद्यते ।
पार्थिवो मृत्युलोकोऽस्य पितृलोकोऽस्ति दैविकः ॥ २६ ॥
युद्धे देवासुरे जाते क्वाचित्केऽपि कदाचन ।
तयोर्निवासभूम्योः स्यात् कदाचित्को विपर्ययः ॥ २७ ॥
उे सूताध्यात्मराज्यस्य खालका ऋषयो यतः ।
तस्यत्तुर्दशलोकेषु गतिस्तेषामभाषिता ॥ २८ ॥
वासस्थानानि तेषान्तु लोकाः समोर्द्धवर्तिनः ।
श्रेण्योऽनेका मदर्षीणामूर्द्ध्वलोकेषु सन्त्यतः ॥ २९ ॥
तेषां निवासभूमीनां नाना भेदा निरूपिताः ।
अधोलोका यथा सप्तासुरभाषप्रधानकाः ॥ ३० ॥
भवन्त्यसुरराजेषु विस्तरान्निचयमेव च ।
सर्वदा सर्वथा नूनं नितान्तमनुशासिताः ॥ ३१ ॥
तथा नैवोर्द्ध्वलोकेषु देवराजानुशासनम् ।
आवश्यकं वर्तते ते यतः सत्त्वप्रधानकाः ॥ ३२ ॥
ऋषीणां नितरां तत्र सुलभायस्ति सङ्गतिः ।
यस्मान्न पुनरावृत्तिः सत्यलोकस्त्वसौ सदा ॥ ३३ ॥
मुक्तात्मभिस्तपोनिष्ठैर्योगयुग्जानमानसैः ।
ब्रह्मसद्भावसंयुक्तै ऋषिभिः पूरितोऽस्त्यलम् ॥ ३४ ॥
सम्भवः पुनरावृत्तेः सगुणाण्डिललोकतः ।
सर्वतः सगुणा लोका उर्ध्वस्थानाधिवर्तिनः ॥ ३५ ॥
लोकयोः सन्धिमध्येस्थास्तपःसत्याभिधानयोः ।
नात्र त्वं विस्मयं कुर्याः सूत! दर्भाग्रधीषण ! ॥ ३६ ॥
उर्ध्वलोकेषु सर्वेषु निश्चितं निवसन्त्यहो ।
यथाधिकारसंल्लब्धि यथास्थानं मदर्षयः ॥ ३७ ॥

निर्जरा निम्बिवाः सूत! लब्ध्वा येषां सुसङ्गतिम् ।
पारयन्ते स्वधर्मस्य पालनं कर्तुमुत्तमम् ॥ ३८ ॥

अेकदा मिलिता नैके पुराकाले मर्षयः ।
अध्यात्मतत्त्वजिज्ञासासाद्गच्छामिश्च प्रेरिताः ॥ ३९ ॥

अेकाग्रमानसाः श्रद्धाभक्तिभावसमन्विताः ।
अेकतत्त्वयुताः शान्ता धीशलोकमधिश्रिताः ॥ ४० ॥

श्रीमद्गणपतिं देवं सञ्जुञ्जानानन्दविग्रहम् ।
तत्रैत्य भगवन्तं तं प्रार्थयामासुरादरात् ॥ ४१ ॥

ऋषय उचुः ॥ ४२ ॥

भगवन् ! धीश ! सर्वज्ञ ! जगन्मान्य ! जगद्गुरो ! ।
कृपातो भवतो वेदान् प्राप्तवन्तो वयं पुरा ॥ ४३ ॥

तेषामर्थानुसन्धाने कृतकार्या अभूम् य ।
तवास्माभिः परं नैव ज्ञातं रूपं यथार्थतः ॥ ४४ ॥

अतो नैवभवच्छान्तिरस्माकं येतसि प्रभो ! ।
वयं शरणापन्ना भवल्लोकमुपस्थिताः ॥ ४५ ॥

अद्य नः कृपया देहि स्वरूपज्ञानमात्मनः ।
तत्त्वज्ञाननिधेः सारं ज्ञानं तच्छ्रावयामृतम् ॥ ४६ ॥

यत्स्याद्योपनिषद्रूपमस्मन्निःश्रेयसप्रदम् ।
शिरशान्तिकरं देव ! ब्रह्मानन्दप्रदायकम् ॥ ४७ ॥

गणपतिरुवाच ॥ ४८ ॥

पारङ्गतोऽस्म्यलं विप्राः ! स्वसप्तज्ञानभूमितः ।
सख्यिदानन्दरूपेण विराजे यावमव्ययः ॥ ४९ ॥

विभुं मामप्यहो भक्ता भावुकाः स्वेच्छया द्विजाः ! ।
नानारूपेषु पश्यन्ति कृतकृत्या भवन्ति च ॥ ५० ॥

रूपहीनोऽस्म्यहं विप्राः ! श्रद्धावन्तस्तथापि मे ।
भक्ता मां स्थूलरूपे वा ज्योतीरूपे निरीक्ष्य च ॥ ५१ ॥

सानन्दाः कृतकृत्याः स्युर्नात्र कार्या विचारणा ।

स्युः प्रपञ्चमयादस्मात् स्थूलाद्धै विषयात्परे ॥ ५२ ॥

छन्द्रेयौघास्ततः सन्ति तन्मात्राण्यभिलानि च ।

तन्मात्रेभ्यः परे पारे वृत्तयश्च भवन्त्यहो ॥ ५३ ॥

ताभ्यः पारं गता भावा भावेभ्योऽपि परं भङ्गत् ।

भङ्गतोऽपि परं नित्यं कुर्वते दर्शनं मम ॥ ५४ ॥

ज्ञानिनो योगानिष्ठाता भक्ता मे तत्त्वचिन्तकाः ।

अेतद्रूपं परं ज्ञात्वा शिरं शान्तिमवाप्नुत ॥ ५५ ॥

अहमेवास्मि सद्वृषश्चिद्रूपोऽपि मदर्षयः ! ।

अहमानन्दरूपोऽस्मि नूनमत्र न संशयः ॥ ५६ ॥

विभुश्च निर्विकारोऽहं निराकारश्च निर्गुणः ।

द्वन्द्वतीतश्च निर्विमो ज्ञानरूपोऽप्यहं ध्रुवम् ॥ ५७ ॥

स्वरूपावस्थितौ मूल-प्रकृतिर्मे मदर्षयः ।

मल्लीना भावमद्वैतमाविर्भावयतेतराम् ॥ ५८ ॥

सा व्युत्थानदशायान्तु स्वं रूपं त्रिगुणात्मकम् ।

धृत्वा दृश्यमपञ्चस्य सृष्टिस्थितिलयङ्कियाः ॥ ५९ ॥

कुर्वाणोऽहंस्ते सदा विप्राः! मदाज्ञावशवर्तिनी ।

मत्प्रकृत्याश्च भो विप्राः! तमस्सत्त्वरजोगुणाः ॥ ६० ॥

ज्ञायन्ते सख्येदानन्दरूपैर्भावैस्त्रिभिर्मम ।

न-वध्यात्माधिदैवा धिभूतभावैरहो त्रिभिः ॥ ६१ ॥

आविर्भूयात्मभक्तेभ्यो ज्ञानिभ्यः सत्त्वरं ध्रुवम् ।

अहमेव प्रयच्छामि तत्त्वज्ञानं न संशयः ॥ ६२ ॥

तदा मे ज्ञानिनो भक्ता भावत्रय्याश्रयाद्भ्रुवम् ।

अद्यत्यघटनायां या प्रकृतिर्मे पठीयसी ॥ ६३ ॥

तस्यास्त्रैगुण्यमय्या हि कृत्वा तात्त्विकदर्शनम् ।

मामकीनां लभन्तेऽन्ते मुक्ति सायुज्यनामिकाम् ॥ ६४ ॥

त्रिभावात्मकमेवास्ति तदस्यज्ञानमद्भुतम् ।

मत्स्वरूपावबोधाय संप्रायः सर्वथोत्तमः ॥ ६५ ॥

मत्कारणदशायां वै सख्यिदानन्दरूपिणः ।
 त्रिभावा अवतिष्ठन्तेऽद्वैतरूपे न संशयः ॥ ६६ ॥
 नन्वध्यात्माधिदेवाधिभूतभावैस्त्रिभिर्ध्रुवम् ।
 प्रकृतेर्मे प्रजातस्य कार्यब्रह्मण्येव हि ॥ ६७ ॥
 अङ्गोपाङ्गानि सर्वाणि व्याप्तुवन्तु पृथङ् पृथङ् ।
 विश्वं प्रकाशये सर्वमलं वैचित्र्यसङ्कुलम् ॥ ६८ ॥
 स्थानं तत्रास्ति विश्वस्मिन् व्यासं यत्र त्रिभावतः ।
 यद्ब्रह्मेशविराड्रूपैः पश्यन्तो ज्ञानिनो हि माम् ॥ ६९ ॥
 उन्मज्जन्ति निमज्जन्ति भक्ता मे भक्तिसागरे ।
 तत्रापि कारणं वित्त नित्यभावत्रयं भलु ॥ ७० ॥
 यत्तद्ब्रह्म मनोवायामङ्गोचरमितीरितम् ।
 तत् सर्वकारणं वित्त सर्वाध्यात्मिकमित्यपि ॥ ७१ ॥
 अनाद्यन्तमजं द्विव्यमजरं ध्रुवमव्ययम् ।
 अप्रतर्क्यमविज्ञेयं ब्रह्मात्रे सम्प्रवर्तते ॥ ७२ ॥
 स्वेच्छया मायया यत्तज्जगज्जन्मादिकारणम् ।
 ईश्वराभ्यं तु तत्तत्त्वमधिदैवमिति स्मृतम् ॥ ७३ ॥
 सर्वज्ञः सद्गुरुर्नित्यो ज्यन्तर्यामी इषानिधिः ।
 सर्वसद्गुणसारात्मा द्रोणशून्यः परः पुमान् ॥ ७४ ॥
 यत्कार्यब्रह्म विश्वस्य निधानं प्राकृतात्मकम् ।
 विराडीभ्यं स्थूलतरमधिभूतं तद्बुध्यते ॥ ७५ ॥
 पुनर्वः सम्प्रवक्ष्येऽलं श्रूयतां तत्त्वमुत्तमम् ।
 नन्वध्यात्माधिदेवाधिभूतभावत्रयानुगम् ॥ ७६ ॥
 यथाध्यात्माधिदेवाधिभूतभावत्रयं द्विजः ! ।
 विद्यते कारणे नूनं काथ्येष्वपि तथैव तत् ॥ ७७ ॥
 विस्तरात्सम्प्रवक्ष्येऽलं तत्स्वरूपं निशम्यताम् ।
 अलमेव स्वकीयां तां मलामायामुपाश्रितः ॥ ७८ ॥
 विभ्राणोऽध्यात्मभावेन ऋषिरुपं सदोत्तमम् ।
 तथाधिदैवभावेन देवतारूपमादधेत् ॥ ७९ ॥

તથાધિભૂતભાવેન પિતૃરૂપમધિશ્રયન્ ।
 નાનાબ્રહ્માણ્ડસડ્ઘાતં સંરક્ષામિ મહર્ષયઃ ! ॥ ૮૦ ॥
 આકાશં પ્રથમં ભૂતં શ્રોત્રમધ્યાત્મમુચ્યતે ।
 અધિભૂતં તથા શબ્દો દિશસ્તત્રાધિદૈવતમ્ ॥ ૮૧ ॥
 દ્વિતીયં મારુતં ભૂતં ત્વગધ્યાત્મં ચ વિશ્રુતમ્ ।
 સ્પષ્ટવ્યમધિભૂતશ્ચ વિદ્યુત્તત્રાધિદૈવતમ્ ॥ ૮૨ ॥
 તૃતીયં જ્યોતિરિત્યાહુશ્ચક્ષુરધ્યાત્મમુચ્યતે ।
 અધિભૂતં તતો રૂપં સૂર્યસ્તત્રાધિદૈવતમ્ ॥ ૮૩ ॥
 ચતુર્થમાપો વિદ્યેયં જિહ્વા યાધ્યાત્મમુચ્યતે ।
 અધિભૂતં રસશ્ચાત્ર સોમસ્તત્રાધિદૈવતમ્ ॥ ૮૪ ॥
 પૃથિવી પચ્ચમં ભૂતં દ્વાણગ્ચાધ્યાત્મમુચ્યતે ।
 અધિભૂતં તથા ગન્ધો વાયુસ્તત્રાધિદૈવતમ્ ॥ ૮૫ ॥
 પાદાવધ્યાત્મમિત્યાહુર્બ્રાહ્મણાસ્તત્ત્વદર્શિનઃ ।
 અધિભૂતં તુ ગન્તવ્યં વિષ્ણુસ્તત્રાધિદૈવતમ્ ॥ ૮૬ ॥
 અવાગ્ગતિરપાનશ્ચ પાયુરધ્યાત્મમુચ્યતે ।
 અધિભૂતં વિસર્ગશ્ચ મિત્રસ્તભાદૈવતમ્ ॥ ૮૭ ॥
 પ્રજનઃ સર્વભૂતાનામુપસ્થોઽધ્યાત્મનુચ્યતે ।
 અધિભૂતં તથા શુકં દૈવતગ્ચ પ્રજાપતિઃ ॥ ૮૮ ॥
 હસ્તાવધ્યાત્મમિત્યાહુરધ્યાત્મવેદિનો જનાઃ ।
 અધિભૂતં ચ કર્માણિ શક્તસ્તત્રાધિદૈવતમ્ ॥ ૮૯ ॥
 વૈશ્વદેવી તતઃ પૂર્વા વાગાધ્યાત્મમિહોચ્યતે ।
 વક્તવ્યમધિભૂતગ્ચ વલ્કિસ્તત્રાધિદૈવતમ્ ॥ ૯૦ ॥
 અહહુરસ્તથાસ્થ્યાત્મં સર્વસંસારકારકમ્ ।
 અભિમાનોઽધિભૂતગ્ચ રુદ્રસ્તત્રાધિદૈવતમ્ ॥ ૯૧ ॥
 બુદ્ધિરધ્યાત્મમિત્યાહુર્યથાવદભિદર્શિનઃ ।
 બોદ્યવ્યમધિભૂતં તુ ક્ષેત્રજ્ઞાશ્ચાધિદૈવતમ્ ॥ ૯૨ ॥
 અધ્યાત્મં મન ઇત્યાહુઃ પચ્ચભૂતાત્મવારકમ્ ।

अधिभूतञ्च सङ्कल्पश्चन्द्रमाश्चाधिदैवतम् ॥ ८३ ॥

वेदः शब्दमयं ज्ञेयं मत्स्वरूपं न संशयः ।

मन्त्रास्तत्राधिभूतं स्यादीश्वरश्चाधिदैवतम् ॥ ८४ ॥

ज्ञानमध्यात्ममित्याहुर्वेदनिष्ठातबुद्ध्यः ।

सरस्वत्याश्च गायत्र्याः सावित्र्याश्च तथैव हि ॥ ८५ ॥

मच्छक्तिरेव वेदेषु त्रीणि रूपाणि विभ्रती ।

ज्ञानशक्तिः क्रियाशक्तिर्यज्ञशक्तिस्तथा द्विजाः ॥ ८६ ॥

येतच्छक्तित्रयं नूनं समुत्पाद्यतेतराम् ।

नात्र कश्चन सन्देहो विद्यते विप्रपुङ्गवाः ! ॥ ८७ ॥

निगमागमयोरेक्याश्चास्त्रेऽपि वेदसम्भते ।

सादृश्यं तु त्रिभावानामेवमेवास्त्यसंशयम् ॥ ८८ ॥

अन्तःकरणमेवास्ति कारणं अन्धमोक्षयोः ।

अलङ्कारो मनो बुद्धिश्चित्तश्चैतव्यतुष्टयम् ॥ ८९ ॥

तत्राधिभूतमेवास्ति ब्रह्मा तत्राधिदैवतम् ।

ममानन्दविलासश्च तत्राध्यात्मं समुच्यते ॥ ९० ॥

जगद्भारकधर्मस्याधिभूतं कर्म प्रोच्यते ।

उपासनाधिदैवं स्यादध्यात्मं ज्ञानमुच्यते ॥ ९०१ ॥

धर्माङ्गेष्वपि सर्वेषु प्रत्येकं विद्यते द्विजाः ! ।

सम्बन्धो हि त्रिभावानां संशयो नात्र कश्चन ॥ ९०२ ॥

वेद एवास्ति लो विप्राः ! मदाज्ञायाः प्रकाशकः ।

वेदसम्मतशास्त्राणि तस्य व्याख्यानिभानिच ॥ ९०३ ॥

अलमेवास्म्यतो वेदे शास्त्रेषु तत्परेषु य ।

लौकिकी परकीया च समाधिनामिका तथा ॥ ९०४ ॥

येतस्त्रयेण धृत्वाऽलं त्रिभावं भामि सन्ततम् ।

अधिभूतञ्च विधानां सर्वासां शास्त्रमुच्यते ॥ ९०५ ॥

अधिदैवमृषिः प्रोक्तमध्यात्मं वेद उच्यते ।

अधिभूतं ध्रुवं सृष्टेः पितृऽसृष्टिमलर्षयः ! ॥ ९०६ ॥

ब्रह्माण्डसृष्टिरेवास्ति नूनं तत्राधिदैवतम् ।
 सस्थितोर्नित्यमानन्दविलासोऽध्यात्ममुख्यते ॥ १०७ ॥
 अनन्तकोटिब्रह्माण्ड-कारणं यस्य प्रोच्यते ।
 पिण्डनाशोऽविभूतं स्यात्प्रलयस्य मङ्गल्यः ॥ १०८ ॥
 प्राङ्मुखश्च यं मृत्युं श्रुवानां रोमङ्घ्रिणम् ।
 ब्रह्माण्डप्रलयश्चास्ति विप्राः तत्राधिदैवतम् ॥ १०९ ॥
 अध्यात्मं तत्र श्रुवानां मत्सायुज्यसमागमः ।
 श्रुवस्यावरणं नूनं बन्धकारणमुख्यते ॥ ११० ॥
 अधिभूतं हि यस्यास्ति कोषाणां पञ्चकं बुधाः ! ।
 अधिदैवमविद्या मे सत्सत्ताऽध्यात्ममुख्यते ॥ १११ ॥
 सामञ्जस्यसुरक्षार्थं सृष्टेरुत्पद्यते तु यः ।
 देवासुराप्यसङ्ग्रामः पूर्णः सोऽपि त्रिभावातः ॥ ११२ ॥
 विज्ञा मङ्घ्रयो नात्र काचित् कार्या विचारणा ।
 धर्माधर्माभयानां यद्दृष्टीनां द्वन्द्वसङ्गरम् ॥ ११३ ॥
 अन्तःकरणमासाद्य जायते नित्यमद्भुतम् ।
 देवासुराप्ययुद्धस्य तद्देवाध्यात्ममुख्यते ॥ ११४ ॥
 देवासुरं देवलोकं युद्धं नैमित्तिकं तु यत् ।
 भवेत्तदेव भो विप्रा आस्ते भल्वधिदैवतम् ॥ ११५ ॥
 दैवीनामासुरीणाञ्च सम्पत्तीनां प्रभावातः ।
 जायते मृत्युलोकं यद्गुणयुद्धं परस्परम् ॥ ११६ ॥
 अधिभूतं तद्देवास्ति तस्य युद्धस्य निश्चितम् ।
 ममैव प्रकृतिर्नूनमाश्रयेण ममैव तु ॥ ११७ ॥
 आविर्भावयते सृष्टि-प्रपञ्च सन्ततं द्विजाः ! ।
 कारणं बन्धनस्यातः प्रकृते मे गुणत्रयम् ॥ ११८ ॥
 ये त्रिभावाश्रयान्मे तु पश्यन्ति प्रकृतिं मम ।
 त्रिभिर्गुणैर्न बध्यन्ते प्रकृतेस्ते कदाचन ॥ ११९ ॥
 मामकीनं स्वकीयञ्च गृहीत्वाऽऽदर्शमुत्तमम् ।
 ममैषा प्रकृतिर्विप्राः ! संसारेऽपारसीमनि ॥ १२० ॥

नारीधारां नृधाराञ्च प्रोत्पाद्य विश्वमश्रुते ।
 अतो धाराद्भयेऽस्मिंश्च बन्धमोक्षदशाद्भयम् ॥ १२१ ॥
 कर्तुं सार्थकमेवास्ति द्विधा भावत्रयं भवु ।
 सृष्टेर्दशायां दम्पत्योः क्षेत्रभीजे मदर्षयः ॥ १२२ ॥
 अधिभूतं तथा यास्ते पितरस्त्वधिदैवतम् ।
 भूतभावोद्भवकरो विसर्गः कर्मसंज्ञितः ॥ १२३ ॥
 अध्यात्मं प्रोच्यते तत्र नात्र कश्चन संशयः ।
 मुक्तेर्दशायां दम्पत्योर्मत्विद्गुं प्रकृतिश्च मे ॥ १२४ ॥
 अधिभूतं तथास्ते सञ्चिद्भावावधिदैवतम् ।
 परमानन्द एवास्ति तत्राध्यात्मं न संशयः ॥ १२५ ॥
 ब्राह्मणः ! छल्यमेवाहं त्रिभावैर्दशकालयोः ।
 पात्रोऽपि दर्शनं दत्त्वा स्वभक्तान् ज्ञानिनो ध्रुवम् ॥ १२६ ॥
 प्रकृतेर्ब्रह्मनाम्नं मोचयामि न संशयः ।
 ऐतद्भूढरुडस्यं वः कथितं विप्रपुङ्गवाः ॥ १२७ ॥
 शुद्धभावमयो यश्च पूर्णशक्तिप्रकाशकः ।
 ओं तत्सदिति मन्त्रो हि सद्भावत्रयवाचकः ॥ १२८ ॥
 भावनाभिस्तदर्थानां तज्जपैश्च निरन्तरम् ।
 मद्रक्तैर्ज्ञाननिष्पातैर्मन्त्रतत्त्वपरायणैः ॥ १२९ ॥
 अविभक्तज्ञानपूर्णां तैरन्तर्दृष्टिराप्यते ।
 ममैव सञ्चिदानन्द-भावत्रयसमाश्रयात् ॥ १३० ॥
 न-वध्यात्माधिदैवाधिभूतरूपं मदर्षयः ! ।
 भावत्रयं हि सर्वस्मिन् कार्यब्रह्मणि भासते ॥ १३१ ॥
 दृश्यं नातो भवेत् किञ्चिच्छून्यं भावत्रयेण वै ।
 प्राप्य भक्तेः पराकाष्ठां ज्ञानयोगान्तिमस्थलीम् ॥ १३२ ॥
 यदा मे ज्ञानिनो भक्ता मां द्रष्टुं शक्नुवन्ति उ ।
 सर्वेषु देशकालेषु तदा भावत्रयं मम ॥ १३३ ॥
 भवन्त्यनुभवन्तस्ते मञ्चिता नात्र संशयः ।

અઘટ્યઘટનાયાં યા પ્રકૃતિર્મે પટીયસી ॥ ૧૩૪ ॥

સા ત્રૈગુણ્યમયી દેવી તમઃસત્ત્વરજોડભિઘૈઃ ।

ત્રિભિગુણૈસ્તદા નાલં બહું ભક્તાન્ મમ પ્રિયાન્ ॥ ૧૩૫ ॥

અહો મત્પ્રકૃતિશ્ચૈવ વિદ્યારૂપં સમાશ્રિતા ।

નયતે જ્ઞાનિનો ભક્તાન્ મત્સાચુજ્યં ન સંશયઃ ॥ ૧૩૬ ॥

ઇતિ શ્રીધીશગીતાસૂપનિષત્સુ બ્રહ્મવિદ્યાયાં યોગશાસ્ત્રે

ધીશર્ષિસંવાદે સ્વસ્વરૂપભાવનિરૂપણં નામ પ્રથમોડધ્યાયઃ ।

૨. સિદ્ધિસ્વરૂપનિરૂપણમ્

અથ દ્વિતીયોડધ્યાયઃ ।

મહર્ષય ઊચુઃ ॥ ૧ ॥

જ્ઞાત્વા લોકોત્તરં દિવ્યં તત્ત્વાતીતં કૃપાનિઘે ! ।

પરતત્ત્વાત્મકં સમ્યક્ સ્વરૂપં તે યથાર્થતઃ ॥ ૨ ॥

દૃશ્યપ્રગ્ચજાતગ્ચ પરિવ્યાપ્ત્વતોડમિલમ્ ।

ત્રિભાવાત્મકરૂપસ્ય રહસ્યં પરમાદ્ભુતમ્ ॥ ૩ ॥

સમાકર્ણ્ય વયં જાતાઃ કૃતકૃત્યા ન સંશયઃ ।

કિન્ત્વન્યદેવ નો જાતં પરં કૌતૂહલં હૃદિ ॥ ૪ ॥

પશ્યામઃ સામ્પ્રતં સમ-જ્ઞાનભૂમેરુપર્યહો ।

ભવન્તં મુખમાસીનં સુરમ્યે કમલાસને ॥ ૫ ॥

ધીશ ! સર્વજ્ઞ ! સર્વાત્મત્રાસિતસ્યાસ્ય તે વિભો ! ।

સૌન્દર્ય કમલસ્યાસ્તે વાજ્મનોબુદ્ધયગોચરમ્ ॥ ૬ ॥

શરીરં ભવતો ધીશ ! રક્તવર્ણમપિ પ્રભો ! ।

અતોતં સર્વવર્ણોભ્યો રક્તાદિભ્યોડધુનાત્યલમ્ ॥ ૭ ॥

તર્પયત્યસ્મદીયાં વૈ રૂપદર્શનલાલસામ્ ।

ચક્રપત્રિશૂલસ્તુ મોદકેન ચ ભૂષિતૈઃ ॥ ૮ ॥

કરૈર્દિવ્યૈરેભિરસ્ત્રૈર્ભવાન્ નિત્યં ચતુર્ભુજઃ ।

કૈવલ્યાભ્યુદયૌ દાતુભિવાશ્ચાસયતે ચ નઃ ॥ ૯ ॥

સમાધત્તે ચ નો બુદ્ધિ ભવાન્ ભૂત્વા ગજાનનઃ ।

उपदिष्टा वयं पूर्व भवता यत्ततस्व ॥ १० ॥

ईशा ज्ञातुं स्वरूपस्य रढस्यं यत्किमप्यहो ।

सुन्दरीं लोडिताङ्गीन्तु भवद्भामाङ्गवर्तिनीम् ॥ ११ ॥

शङ्खशक्त्यञ्जयकातिविभूषितयतुर्भुजाम् ।

यां विश्वमोडिनीं देवीं षोडशीं शक्तिशालिनीम् ॥ १२ ॥

पश्यामो वयमेतस्याः स्वरूपस्याधुनावधि ।

नाज्ञासिष्म रढस्यं तत् कृपां कृत्वैव साम्प्रतम् ॥ १३ ॥

“कास्तेऽसौ ? तत्स्वरूपं किं ? तद्गढस्यञ्च विस्तृतं ?” ।

व्यासतो वर्णयित्वैतत् कृतकृत्यान् कुरुष्व नः ॥ १४ ॥

गणपतिरुवाच ॥ १५ ॥

शक्तिरेषा भमैवास्ते सर्वकार्यसहायिका ।

सिद्धिं नाम्ना य यामाहुर्ब्राह्मणा वेदपारगाः ॥ १६ ॥

भमैव प्रकतिर्विप्राः ! सदा त्रैगुण्यशोभिता ।

अत्यन्तं सा प्रसीदन्ती सिद्धिरूपञ्च विभ्रती ॥ १७ ॥

सेवायां मे रता नित्यं मामुपाश्रित्य राजते ।

पूर्णाङ्गललिता रम्या षोडशी सर्वसुन्दरी ॥ १८ ॥

यकाञ्जशङ्खशक्तीनां धारिणी शक्तिरूपिणी ।

सिद्धिर्विच्योतते नैव सेवातो मे कदाचन ॥ १९ ॥

अपि येन्निरपेक्षोऽहं तत्सेवाऽऽदानकर्मणि ।

शुश्रूषते तथायेषा धृत्वा रूपं यतुर्विधम् ॥ २० ॥

न-वध्यात्माधिदैवाधिभूतानि सङ्गं तथा ।

सिद्धेरस्या हि रूपाणि यत्वारि ब्राह्मणोत्तमाः ! ॥ २१ ॥

अैश्वर्यस्य चिता यद्भत् बलस्य च सता यथा ।

सम्बन्धः कर्मणः शक्त्या रूपस्य तेजसा सङ्गं ॥ २२ ॥

तथैवास्ते च सम्बन्धः सिद्धेः सार्धं भया ध्रुवम् ।

सम्बन्धोऽयमपूर्वोऽस्ति नात्र कार्या विचारणा ॥ २३ ॥

विषणोः प्रिया यथा लक्ष्मीः प्रिया श्यामा शिवस्य च ।

ब्रह्ममय्या महाशक्तेः प्रिय आस्ते यथा पुनः ॥ २४ ॥

सिद्धिलासात्मको भावः स्वकार्यब्रह्मणः भवतु ।

अरुणोऽस्ति यथा विज्ञाः ! सूर्यदिवस्य च प्रियः ॥ २५ ॥

महर्षयस्तथैवास्ते सिद्धिरेषा हि मे प्रिया ।

परन्तु निर्विकारं मां निर्लिप्तं ज्ञानरूपिणाम् ॥ २६ ॥

स्वप्नेभावरणो सिद्धिर्नासज्जयितुमस्त्यलम् ।

अलौकिकोऽस्ति सम्बन्धः सिद्ध्यैवं मे महर्षयः ! ॥ २७ ॥

मन्त्रसिद्धिस्तपःसिद्धिर्योगसिद्धिस्तथैव च ।

अेवं नानाविधा लोके विख्याता याश्च सिद्धयः ॥ २८ ॥

उत याः सिद्धयो विमा औशयः सन्त्यणिमादयः ।

जैव्यो वा सिद्धयः सन्ति या मेधाप्रतिभादयः ॥ २९ ॥

औषधीसिद्धयो याश्च या रसायनमूलिकाः !

पदार्थसिद्धयो याश्च विश्वस्मिन्मन्त्रदर्शिनः ! ॥ ३० ॥

भलसिद्धिःद्रव्यसिद्धिसिद्धिश्च पुरुषार्थगा ।

सम्मोहनादयः प्याताः सन्ति वा याश्च सिद्धयः ॥ ३१ ॥

ज्ञानस्य सिद्धयो नाना वेदशास्त्रप्रकाशिकाः ।

सर्वास्तास्सन्ति मत्सिद्धेरृग्भूता न संशयः ॥ ३२ ॥

जन्मौषधिपटोपास्तितपोमन्त्रसमाधिभिः ।

संयमेनापि लभ्यन्ते सिद्धयोऽलौकिका द्विजाः ॥ ३३ ॥

अष्टोपायाः प्रधाना हि सन्तीमे सिद्धिलब्धये ।

सन्ति जातिस्मरत्वादिसिद्धयो जन्मसिद्धयः ॥ ३४ ॥

या सिद्धगुटिका कायकल्पश्चैव रसायनम् ।

अन्या यैवविधा सिद्धिरोषधीसिद्धिरुच्यते ॥ ३५ ॥

नैमित्तिक्यश्च या देव शक्तयो राजशक्तयः ।

अन्याश्चैवविधाः सर्वाः शक्तयः पदसिद्धयः ॥ ३६ ॥

उपास्तेः सिद्धयः सन्ति देवतादर्शनादयः ।

यासु सिद्धिषु लब्ध्यालु जायतेऽभ्युदयो ध्रुवम् ॥ ३७ ॥

षड् वशीकरणादीनि यानि कर्माणि सन्ति य ।
 अन्यान्यन्तर्भवन्त्येवं मन्त्रसिद्धौ न संशयः ॥ ३८ ॥
 नैवास्त्येवम्विधा सिद्धिर्देवी वा कापि लौकिकी ।
 या संयमसमाधिभ्यां लभ्येत तपसा न वा ॥ ३९ ॥
 यतुर्विधा हि लभ्यन्ते सिद्धयो निश्चितं द्विजाः ।
 उपायैरष्टभिः प्रोक्तैर्नात्र कार्या विचारणा ॥ ४० ॥
 अनन्ताः सिद्धयो याश्च लोके मच्छक्तिसम्भवाः ।
 विभक्तास्सन्ति तास्सर्वाश्चतुर्वैव मया पुरा ॥ ४१ ॥
 तासाञ्च लब्धये नूनमुपाया अष्ट नर्मिताः ।
 तैरेव ताश्च प्राप्यन्ते निश्चितं विप्रपुङ्गवाः ! ॥ ४२ ॥
 कुर्वाणा लौकिकं कार्यं सन्ति याः सिद्धयोऽपिलाः ।
 ता ज्ञेया निपिला विप्रा आधिभौतिक सिद्धयः ॥ ४३ ॥
 या दैवकार्यकारिण्यः सिद्धयः सम्प्रकीर्तिताः ।
 ता ज्ञेया आधिदैविक्यः सिद्धयो निपिलाः षड् ॥ ४४ ॥
 सिद्धयो ज्ञानविज्ञान-प्रकाशिन्यश्च या षड् ।
 आध्यात्मिक्यश्च सर्वास्ताः सिद्धयः प्रोचिरे बुधैः ॥ ४५ ॥
 भवतां मन्त्रद्रष्टृणां सिद्धयोऽन्तर्गता षड् ॥
 नैवात्र विस्मयः कार्या भवद्भिर्विप्रपुङ्गवाः ! ॥ ४६ ॥
 सङ्गप्या तु या सिद्धिर्वर्तते विज्ञसत्तमाः ! ।
 अेताभ्यः सर्वसिद्धिभ्यः सा नितान्तमलौकिकी ॥ ४७ ॥
 मभावतारवृन्देऽसौ स्वत अेव प्रकाशते ।
 तत्त्वज्ञानैर्महात्मानो मनोनाशेन वै ध्रुवम् ॥ ४८ ॥
 निर्वासनतया यैवोन्मूलयन्तः स्वश्रुवताम् ।
 शिवरूपीभवन्तश्च समाधौ निर्विकल्पके ॥ ४९ ॥
 तिष्ठन्तो यान्ति मध्येव लयमेकान्ततो यदा ।
 मदृच्छया तदा तेषु सङ्गा कर्त्तव्यिद्भवेत् ॥ ५० ॥
 उन्नताः सङ्गा बहुव्यः सिद्धयो यद्यपि द्विजाः ! ।

तास्वढो सन्ति मुभ्यास्तु त्रयस्त्रिशय्य डेवलम् ॥ ५१ ॥

योगिवृन्देऽवतारेषु ज्वनमुक्तमहात्मसु ।

तपस्विषु प्रकाशन्ते त्रयस्त्रिशय्य सिद्धयः ॥ ५२ ॥

समाहितैर्भवद्भिस्ताः श्रूयन्तां वार्णयाम्यहम् ।

तासां नामानि पुण्यानि भवतामन्तिके द्विजः ! ॥ ५३ ॥

अेताः सर्वाः सिद्धयो ङि वेदशास्त्रेषु वर्णिताः ।

अणिमा लघिमा प्राप्तिः प्राकाम्यं मङ्गिमा तथा ॥ ५४ ॥

वशित्वं गरिमेशित्वे तथा कामावसायिता ।

दूरश्रवणमेवालं परकायप्रवेशनम् ॥ ५५ ॥

मनोयायित्वमेवेति सर्वज्ञत्वमभीप्सितम् ।

वह्निस्तम्भो जलस्तम्भः शिरज्ज्वित्वमेव वा ॥ ५६ ॥

वायुस्तम्भः क्षुत्पिपासानिद्रास्तम्भनमेव य ॥

कायव्यूहश्च वाङ्मिद्धिमृतानयनभीप्सितम् ॥ ५७ ॥

सृष्टिसंलारकर्तृत्वं प्राणाकर्षणमेव य ।

प्राणानाग्य प्रदानग्य लोभादीनाग्य स्तम्भनम् ॥ ५८ ॥

छन्द्रियाणां स्तम्भनग्य बुद्धिस्तम्भनमेव य ।

कल्पवृक्षत्वसत्यानुसन्धाने अमरत्वकम् ॥ ५९ ॥

अघट्यघटनायां या प्रकृतिर्मे पटीयसी ।

जगद्धिमोङ्गिनी सैव मङ्गामायापराभिधा ॥ ६० ॥

मङ्गतो ज्ञानिनश्चैवं योगिनोऽपि तपस्विनः ।

सिद्धिसार्थैरनेकैर्ङ्गि मोङ्गयन्ती निरन्तरम् ॥ ६१ ॥

आवागमनयङ्गेऽस्मिन् स्वविवासात्मके मुङ्गुः ।

मोक्षमार्गग्य रुन्धाना धूर्णयित समन्ततः ॥ ६२ ॥

ब्राह्मणः ! प्रकृतिर्मेऽसौ मङ्गामायापराभिधा ।

ङ्गिन्तु मे ज्ञानिनो भक्तान् मोङ्गितुं न कदाप्यलम् ॥ ६३ ॥

कुलाङ्गानानां साध्वीनामङ्गानामिव दर्शनम् ।

ज्ञानिनां मम भक्तानां भवेत् सिद्धिप्रकाशनम् ॥ ६४ ॥

पुरुषांश्च परान् कांश्चिद् यथा काचित् कुलाङ्गनाः ।
 दर्शनाय निजाङ्गानां न क्षमन्ते कदाचन ॥ ६५ ॥
 भवन्त्युत्कृष्टिताः किन्तु सर्वथा जनसंसादि ।
 दर्शनाय निजाङ्गानां निर्लज्जाः कुलटा मुहुः ॥ ६६ ॥
 सर्वसामर्थ्यवन्तोऽपि मद्भक्ता ज्ञानिनस्तथा ।
 सिद्धिं स्वां नैव भो विप्राः! धीतयन्ते कदाचन ॥ ६७ ॥
 योगिनो भक्तिहीनास्तु लक्ष्यहीनास्तपस्विनः के ।
 साधका उग्रकर्माणो ज्ञानहीनास्तथा द्विजा ! ॥ ६८ ॥
 स्वीयाः सिद्धीर्वाशिगृप्त्या सम्प्रकाश्य पतन्त्यलम् ।
 प्रकाश्याः सिद्धयो नैव सर्वथातो मलात्मभिः ॥ ६९ ॥
 कदाचिद्भ्रातरः पुत्रा आत्मीयाः स्वजना उत ।
 दैवादनिश्चयेक्षेरन् यथाङ्गानि कुलस्त्रियाः ॥ ७० ॥
 ज्ञानिनां सम भक्तानां सिद्धीनां वैभवं तथा ।
 प्रकटत्वं उठायाति दैवाल्कोके कदाचन ॥ ७१ ॥
 उस्ताभ्यां मे यथा सिद्धिर्द्वाभ्यां विप्रा निरन्तरम् ।
 मायामोहितजुवेभ्यः शक्त्यर्थो प्रददत्यलम् ॥ ७२ ॥
 भद्रात्यस्मिन् हि संसारे कारागारे चिरन्तने ।
 तथाऽन्याभ्यां स्वउस्ताभ्यां धर्मार्थो वितरन्त्यहो ॥ ७३ ॥
 प्रदत्ते ज्ञानिभक्तेभ्यः कैवल्याभ्युद्ययौ ध्रुवम् ।
 साधका मोहिता अज्ञाः कर्मस्वासक्तमानसाः ॥ ७४ ॥
 माययोत्पादिताः सिद्धीः संसारे क्षणभङ्गुराः ।
 परिणामस्वभावा हि लब्ध्वा तत्सेवया मुहुः ॥ ७५ ॥
 नरके स्वर्गलोके च लोकयोः पितृप्रेतयोः ।
 नित्यं धूर्णायमानास्ते सन्तप्यन्ते त्रितापतः ॥ ७६ ॥
 किन्तु मे ज्ञानिनो भक्ताः परमानन्दसागरम् ।
 स्वरूपं तत्त्वतो ज्ञात्वा सञ्चिदान्द्रूपकम् ॥ ७७ ॥
 समस्तसिद्धिसर्वस्वं मामेव प्राप्नुवन्त्यलम् ।
 निरापदं पदं श्रेष्ठमधिकुर्वन्ति मे ततः ॥ ७८ ॥

मथ्यञ्जितेऽपिणी सिद्धिः प्रभावात्यन्तशोभिनी ।
 मद्भक्तोर्विभुभाञ्जुवान् मत्तोऽलञ्च निवर्त्य सा ॥ ७९ ॥
 संसारापारपाथोधावज्ञानावर्त्सभमे ।
 निपात्य नितरां शश्वत् क्लिश्नातीड मदर्षयः ! ॥ ८० ॥
 भजतोऽनन्यभक्तथा मां भूयोऽसौ साधकान् वरान् ।
 मत्समीपं समानीय कृतार्थान् कुरुते द्रुतम् ॥ ८१ ॥
 यथा स्नेहमयी माता स्वात्मजानतियत्नतः ।
 वर्द्धयन्ती प्रसादेन पुष्पन्ती पालयन्त्यपि ॥ ८२ ॥
 अधिकारयते क्षिप्रं परमं मङ्गलास्पदम् ।
 तथा कारुण्यपूर्णाऽसौ सिद्धिर्मातेव सर्वदा ॥ ८३ ॥
 आर्त्तानर्थार्थिनो भक्तान्, जिज्ञासूंस्त्रीनिमान्मम ।
 नूनमानन्दसन्दोहमुत्साहञ्च ददत्यलम् ॥ ८४ ॥
 विधत्तेऽग्रेसरान् क्षिप्रमाभिमुष्येन मे य तान् ।
 मम सेवारतायाश्च स्वरूपं प्रकृतेर्द्विधा ॥ ८५ ॥
 विभक्तं वर्त्तते विज्ञाः ! नात्र कार्या विचारणा ।
 अेका परामिधा ज्ञेया द्वितीयास्परनामिका ॥ ८६ ॥
 अपरानामिका जुवान् प्रकृतिर्मेऽणिलानलम् ।
 गुणत्रयात्मके जाले स्वस्मिन्नाश्चिष्य मायया ॥ ८७ ॥
 द्रन्द्रस्यानुभवं तैश्च कारयन्ती निरन्तरम् ।
 स्वविलासात्मकं लीलामयं जनयते जगत् ॥ ८८ ॥
 परा मे प्रकृतिर्धन्या साधकानां लुट्भ्रुञ्जे ।
 भृङ्गावलीं पराभक्तिं सन्निवेश्य मदर्षयः ! ॥ ८९ ॥
 वीक्षयन्ती त्रयाणाञ्च गुणानां वैभवं मुहुः ।
 द्रन्द्रातीतं पदं नीत्वा मामेनान् दर्शयत्यडो ॥ ९० ॥
 अतो विज्ञवरा अत्र प्रकृतेर्मे दशाद्वये ।
 मम सिद्धिस्वरूपस्य विकाशोऽपि द्विधा भवेत् ॥ ९१ ॥
 अपरा सिद्धिरेकास्ति द्वितीया च परामिधा ।

नैकोक्तसिद्धिर्गुपाणि नानागुपाणि विभ्रती ॥ ९२ ॥

सिद्धिर्मेऽस्त्यपरानाम्नी नात्र वः संशयो भवेत् ।
ज्ञानाधिकारिणो विप्राः ! पूज्या सिद्धिः पराभिधा ॥ ९३ ॥

शिनभयी सात्त्विकी नित्या छिताऽद्वैतविधायिनी ॥
स्वगुपानन्दसन्दीडधोतिनी सा प्रकीर्तिता ॥ ९४ ॥

औशयो मे सिद्धयो विप्राः ! कामनामन्तरेण मे ।
प्रकटत्वं छि संसारे नैव यान्ति कदायन ॥ ९५ ॥

मामकीना यतः शक्तिर्न स्वेच्छाचारिणी भवेत् ।
अतो ममावतारेषु ज्ञानिष्वपि कदायन ॥ ९६ ॥

मद्भक्त्येषु प्रकाशेरन्नैशयो मे सिद्धयः स्वतः ।
ममावतारवृन्दानामाविर्भावो मदर्षयः ॥ ९७ ॥

अथवा ज्ञानिभक्त्येषु ङ्यैश्याः सिद्धेः प्रकाशनम् ।
समष्टोर्जुववर्गस्य कर्मणो निघ्नमस्त्यडो ॥ ९८ ॥

सन्त्यतः सिद्धयो विप्रा औशयोऽत्यन्तं सुदुर्लभाः ।
स्वगुपं मम सिद्धेश्च ज्ञात्वा सम्यज्मदर्षयः ॥ ९९ ॥

कदायिदपरासिद्धेर्माश्विष्यध्वं छि भन्धने ।
शिनभय्या मे परासिर्मडत्वं परमाद्भुतम् ॥ १०० ॥

ज्ञात्वोपास्य य तामेवाद्वैतानन्दप्रकाशकम् ।
द्वन्द्वतीतं लभध्वं छि शाश्वतं परमं पदम् ॥ १०१ ॥

स्थिरं लक्ष्यं विधायैवं द्विजाः ! सिद्धिस्वगुपिणि ।
आयुधे मोदके नूनं त्रिशूले मे त्रितापके ॥ १०२ ॥

दृष्टिक्षेपं न कुयन् भवन्तो छि कदायन ।
यङ्कपन्नस्वगुपौ छि धर्ममोक्षौ निरन्तरम् ॥ १०३ ॥

अत्रेसरेयुः संलक्ष्य बाधां नेयुः कदायन ।
सत्यमेतद्धि जानीत नात्र कश्चन संशयः ॥ १०४ ॥

एति श्रीधीशगीतासूपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायां योग-
शास्त्रे धीशर्षिसंवादे सिद्धिस्वगुपनिगुपाणं

नाम द्वितीयोऽध्यायः ।

3. ज्ञानभूमिनिर्मुखायाम्

अथ तृतीयोऽध्यायः ।

महर्षय उच्युः ॥ १ ॥

उे सर्वशक्तिमन् ! धीश ! भगवन् ! सर्वसिद्धिद ! ।

उे विभो ! सर्वसिद्धीनां नित्याधारस्वरूपवन् ! ॥ २ ॥

परासिद्धेः कृपाप्राप्त्यै पूर्वं तद्दर्शनं ध्रुवम् ।

आवश्यकीयमेवास्ति तद्गुणायानतो वद ॥ ३ ॥

यैर्नः स्याद्दर्शनं नूनं परासिद्धेर्निरापदम् ।

यथा वा नः कृतार्थत्वमुपदिश्यामहे तथा ॥ ४ ॥

गणपतिरुवाच ॥ ५ ॥

विद्यास्वरूपिणी नित्यां परासिद्धिं मदाश्रयाम् ।

तत्त्वज्ञानसुनिष्णाताः मलापौरुष्यशालिनः ॥ ६ ॥

दिव्यदृष्टया निरीक्षन्ते ज्ञानिनो ज्ञानभूमिषु ।

तत्त्वज्ञाः शान्तयेतस्काः साधकास्तु यथायथम् ॥ ७ ॥

ऽमादग्रेसरन्तीलु सप्तसु ज्ञानभूमिषु ।

मम विद्यास्वरुपायाः परासिद्धेस्तथातथम् ॥ ८ ॥

उत्तरोत्तरमत्यन्तं स्पष्टं रूपस्य दर्शनम् ।

प्राप्नुवन्तो निमज्जन्ति परमानन्दसागरे ॥ ९ ॥

अहं ज्ञानस्वरूपोऽस्मि नूनं विज्ञावरा द्विजाः ! ।

तटस्थञ्च स्वरूपञ्च द्विविधं ज्ञानमीरितम् ॥ १० ॥

ज्ञाता ज्ञानं तथा ज्ञेयमेषां भानैः समन्वितः ।

यत्र त्रिपुटिसम्बन्धो विद्यते विप्रपुङ्गवाः ! ॥ ११ ॥

ज्ञानं स्यात्तत्तटस्थाप्यं स्वरूपज्ञानकारणम् ।

ज्ञानेऽस्मिंश्च तटस्थाप्ये स्वरूपस्य द्विजोत्तमाः ! ॥ १२ ॥

सख्यिदानन्दभावानामनुभूतिः पृथक् पृथक् ।

स्यादतस्तत्र सम्पूर्णा दृश्यजातं प्रतीयते ॥ १३ ॥

यत्र त्रिपुटिसम्बन्धलेशमात्रं न विद्यते ।
 सस्थिदानन्दभावानामनुभूतिः पृथङ् न च ॥ १४ ॥
 यत्राप्येतत्त्रयं तिष्ठेद्भावेऽद्वैते निरन्तरम् ।
 उदेति निश्चितं तत्र स्वरूपज्ञानमुत्तमम् ॥ १५ ॥
 यतोऽस्तित्वं तटस्थस्याहं महत्तत्त्वयोगतः ।
 तटस्थज्ञानमस्त्यस्माद्ब्रह्मभावैः समन्वितम् ॥ १६ ॥
 पूर्णं ज्ञानं स्वरूपन्तु शाश्वतञ्चाविकारि च ।
 तत्त्वातीते पदेऽस्त्यस्य परमे नित्यसंस्थितिः ॥ १७ ॥
 परिष्णामितटस्थाभ्याञ्छानान्नूनं शनैः शनैः ।
 स्वरूपमुद्ययञ्छानं यदास्ते विप्रपुङ्गवाः ! ॥ १८ ॥
 सर्वेषु प्राणिवृन्देष्वविभक्तं निभिलेषु च ।
 देशेषु सर्वकालेषु पात्रेषु विविधेषु च ॥ १९ ॥
 विकाररहितं सर्वभूतेष्वेकत्वदर्शकम् ।
 उन्नतं सात्त्विकं ज्ञानं तत्त्वज्ञेषु महात्मसु ॥ २० ॥
 तदा प्रकाशते नूनं स्वत एव न संशयः ।
 तत्राभावात्स्वरूपस्य ज्ञानस्थानुत्तमं किल ॥ २१ ॥
 दुर्वन्त्येव निरायासं मुक्तात्मानो महर्षयः ।
 नैवात्र विस्मयः कार्यः सत्यमेतद्ब्रवीमि वः ॥ २२ ॥
 यथा शब्दं विनाऽऽकाशो विना स्पर्शं समीरणः ।
 रूपेणैवं विना वह्निर्जलं जलु रसंविना ॥ २३ ॥
 यथा गन्धं विना पृथ्वी नैव तिष्ठेत् कदाचन ।
 तथा तटस्थज्ञानस्य नोद्योऽलङ्कृतिं विना ॥ २४ ॥
 नैव सम्भाव्यते किन्तु स्वरूपे द्वैतमाएवपि ।
 अतो ज्ञानं स्वरूपार्थं स्वस्वरूपं ममैव तत् ॥ २५ ॥
 अविद्याजनितं विप्रा विभक्तज्ञानमत्स्य डो ।
 विद्यासम्भूतमेवास्त्यविभक्तज्ञानमुत्तमम् ॥ २६ ॥
 अस्म्यहं ज्ञानरूपत्वाद्येञ्छानद्वयमध्यडो ।

अविभक्तं तथाप्येतज्ज्ञानं दत्ते परम्भदम् ॥ २७ ॥

मत्तो ज्ञवान् दवयते विभक्तज्ञानमत्यलो ।

विभक्तज्ञानतो नीत्वाऽविभक्तज्ञानमन्दिरम् ॥ २८ ॥

मुमुक्षून् स्वस्वरूपं मे नूनं नेतुं निरापदम् ।

श्रुतिभिर्वर्णिताः पूर्वं समैव ज्ञानभूमयः ॥ २९ ॥

विश्ववन्दनकर्त्रीषु सप्तस्वज्ञानभूमिषु ।

अज्ञानान्याः सदा ज्ञवा आसज्जन्ते विमोहिताः ॥ ३० ॥

श्रौतानां कर्मकाण्डानां साडाथ्यात्साधकाः ऋषु ।

पूर्वं शरीरसङ्गुद्धिं मनःशुद्धिं ततः परम् ॥ ३१ ॥

कृत्वा पश्चान्मोपास्त्या यित्तवृत्तीः प्रशम्य च ।

अधिकारं लभन्तेऽन्ते तत्त्वज्ञानस्य दुर्लभम् ॥ ३२ ॥

ततश्च कमशो विप्राः ! सोपानारोहणं यथा ।

ज्ञानभूमिश्च समैवमतिक्रम्य शनैः शनैः ॥ ३३ ॥

ज्ञानपूर्णांन्तरात्मानो मामन्ते प्राप्नुवन्ति ते ।

ज्ञानकमविकाशैर्हि पूर्णाः स्वाभाविकैरतः ॥ ३४ ॥

समैता ज्ञानभूम्यो मे परासिद्धेः कृपावशात् ।

स्वरूपज्ञानसंलब्धैर्वलन्ते हेतुतामलम् ॥ ३५ ॥

सप्तानां ज्ञानभूमिनां प्रथमा ज्ञानदा भवेत् ।

सन्धासदा द्वितीया स्यात्तृतीया योगदा भवेत् ॥ ३६ ॥

लीलोन्मुक्तिश्चयतुर्थी स्यात्पञ्चमी सत्यदा स्मृता ।

षष्ठानन्दपदा ज्ञेया सप्तमी च परात्परा ॥ ३७ ॥

यावज्जिवैरतिष्ठान्ता न सप्ताऽज्ञानभूमयः ।

तावन्न प्रथमा भूमिर्ज्ञानस्य ज्ञानदाऽऽप्यते ॥ ३८ ॥

उद्भिज्जानां त्रिदाकाशे प्रथमाऽज्ञानभूमिका ।

स्वेदजानां त्रिदाकाशे सा द्वितीया प्रकीर्तिता ॥ ३९ ॥

तृतीयाऽऽऽज्जतेश्चाज्ञानभूमिश्चिदाश्रिता ।

जरायुजपशूनाञ्च त्रिदाकाशे यतुर्थ्यसौ ॥ ४० ॥

पञ्चकोषप्रपूर्णाधिकादिष्वेव वै नृषु ।
 सन्ति शेषा अधिकृतास्तिस्त्रस्त्वज्ञानभूमयः ॥ ४१ ॥
 तिस्रस्ता एव कथ्यन्त उत्तमाधमध्यमाः ।
 विशदं ताः प्रयक्षेऽहं श्रूयन्तां विप्रपुङ्गवाः ! ॥ ४२ ॥
 येता अज्ञानभूमिर्हि तिसृरेव समूलतः ।
 मूर्तिमन्तः स्वयं वेदा निराकर्तुं समुद्यताः ॥ ४३ ॥
 अधमाऽज्ञानभूमौ हि यावन्मर्त्यः प्रसज्जते ।
 कृतेऽपराधे दण्डः स्यातिर्युङ्ग्योनौ तद्गुदभवः ॥ ४४ ॥
 मध्यमाज्ञानभूमेश्च मानवैरधिकादिभिः ।
 पितृलोकस्तथा विप्राः ! नारकाय पुनः पुनः ॥ ४५ ॥
 प्राप्यन्ते मृत्युलोकश्च सुभद्रुःपादिपुरितः ।
 ददात्यूर्ध्वञ्च स्वर्लोकमुत्तमाऽज्ञानभूमिका ॥ ४६ ॥
 अधमाज्ञानभूमिञ्च प्राप्ता मर्त्या भवन्त्यहो ।
 देहात्मवादिनोऽनार्थ्या नास्तिकाः शौचवर्जिताः ॥ ४७ ॥
 मध्यमाऽज्ञानभूमेस्तु मानवा अधिकादिभिः ।
 आस्तिकत्वेन लो विप्राः सद्भिरपरारायणाः ॥ ४८ ॥
 देहात्मनोर्हि पार्थक्यं विश्वसन्तोऽपि सर्वथा ।
 छन्द्रेयाणां सुभे मग्ना नितरामैडलौकिके ॥ ४९ ॥
 विस्मरन्ति मडामृदाः सुभं ते पारलौकिकम् ।
 उत्तमाज्ञानभूमे पुण्यवन्तोऽधिकादिभिः ॥ ५० ॥
 आत्माऽतिरिक्तं मे शक्तमत्वाऽस्तित्वं द्विजर्षभाः ।
 स्वर्गीयस्य सुभस्यैव जायन्ते तेऽधिकादिभिः ॥ ५१ ॥
 अधमाऽज्ञानभूमिर्वै तमोमुष्या विजृम्भते ।
 तमोरजःप्रधाना य मध्यमाऽसौप्रकीर्तिता ॥ ५२ ॥
 उत्तमाऽज्ञानभूमिश्च रजःसत्त्वप्रधानिका ।
 शुद्धसत्त्वविकाशस्य स्थले नूनं यथाऽहमम् ॥ ५३ ॥
 पुण्यभाजां मनुष्याणां चित्ताकाशे ततो द्विजः ! ।
 सप्तानां ज्ञानभूमिनामधिकाराः क्रमेण हि ॥ ५४ ॥

समुद्यन्ति ध्रुवं देवदुर्लभानां स्वभावतः ।
ज्ञानभूम्यश्च समैता साधकान्तर्दृष्टि कृमात् ॥ ५५ ॥
शुद्धं सत्त्वगुणं सम्यग्बुद्धयन्त्यो निरन्तरम् ।
निःश्रेयसपदं नित्यं गुणातीतं नयन्त्यलम् ॥ ५६ ॥
यत्किञ्चिदासीज्ज्ञातव्यं ज्ञातं सर्वं मयेति धीः ।
आधाया भूमिकायाश्चानुभवः परिकीर्तितः ॥ ५७ ॥
त्याज्यं त्यक्तं मयेत्येवं द्वितीयोऽनुभवो मतः ।
प्राप्या शक्तिर्मया लव्यानुभवो हि तृतीयकः ॥ ५८ ॥
मायाविलसितं यैतद्दृश्यते सर्वमेव हि ।
न तत्र मेस्त्रिभलाषोऽस्ति यतुर्थोऽनुभवो मतः ॥ ५९ ॥
जगद्ब्रह्मेत्यनुभवः पञ्चमः परिकीर्तितः ।
ब्रह्मैवेदं जगत् षष्ठोऽनुभवः किल कथ्यते ॥ ६० ॥
अद्वितीयं निर्विकारं सञ्चिदानन्दरूपकम् ।
ब्रह्माऽऽत्मस्मीति मतिः सप्तमोऽनुभवो मतः ॥ ६१ ॥
ॐमां भूमिं प्रपद्यैव ब्रह्मसात्त्वमाप्यते ।
नात्र कश्चन सन्देहो विद्मते मुनिसत्तमाः ! ॥ ६२ ॥
श्रवाणं मननञ्चैव निदिध्यासनमेव य ।
पुरुषार्थास्त्रिधा प्रोक्ता येत येव मलर्षयः ॥ ६३ ॥
मुमुक्षुणां त्रिभिः सम्यज्ममसामीप्यलब्धये ।
पुरुषार्थैरुपेतानामेतैः साधनशैलयः ॥ ६४ ॥
सप्तानां ज्ञानभूमीनां सप्त सोपानसन्निभाः ।
प्रासादपृष्ठमारोढुं यथा सोपानपङ्कतयः ॥ ६५ ॥
तथा तदस्थज्ञानस्य समैता ज्ञानभूमयः ।
सप्तसोपानतुल्याः स्युः स्वरूपज्ञानलब्धये ॥ ६६ ॥
आधायां ज्ञानदानाभ्यां ज्ञानभूमां मुमुक्षवः ।
अन्तर्दृष्टिं लभेरंस्ते तत्त्वजिज्ञासवो द्विजाः ॥ ६७ ॥
तदा जिज्ञासवो नूनं परमाणुस्वरूपतः ।

षोडशधा विभक्तानि दृष्ट्वा तान्येव मे पुनः ।
 वादसाहाय्यतो वापि पर्यालोचनलोचनैः ॥ ६९ ॥
 सृष्टिं निरीक्ष्य तस्याश्च कर्तारं केवलं हि माम् ।
 शक्नुवन्ति भुधा विप्राः ! अनुमातुं कुलालवत् ॥ ७० ॥
 अस्याञ्च ज्ञानभूमौ हि क्षेत्रे तत्त्वज्ञमानसे ।
 आत्मज्ञानीयबीजस्य प्ररोधो जायते ध्रुवम् ॥ ७१ ॥
 अेनां वदन्त्यतो भूमिं ज्ञानदां ज्ञानिनो जनाः ।
 ददात्येषा यतो भूमिर्ज्ञानं नित्यं मुमुक्षवे ॥ ७२ ॥
 आरुढानां ज्ञानभूमावेतस्यां नियमेन य ।
 मभोपास्तौ प्रवृत्तानां येन केन प्रकारतः ॥ ७३ ॥
 मुमुक्षूणां ध्रुवं चित्ते ज्ञानवायुप्रकम्पितम् ।
 मूलज्ञानवृक्षस्य सर्वथा शिथिलायते ॥ ७४ ॥
 सञ्चासदाभिधायां हि ज्ञानभूम्याम्प्रतिष्ठिताः ।
 मुमुक्षवः शरीरं मे स्थूलमल्पसमीपतः ॥ ७५ ॥
 सम्पश्यन्तो ममाङ्गेषु स्थूलेष्वेव मदर्षयः ।
 कुर्वन्तः सूक्ष्मशक्तीनामनभूतिं निरन्तरम् ॥ ७६ ॥
 धर्माधर्मौ य निर्णाय ज्यधर्म्यं त्यक्तुमीशते ।
 ज्ञानभूमिर्द्वितीयाऽत एषा सञ्चासद्योच्यते ॥ ७७ ॥
 योगदायां तृतीयायां ज्ञानभूम्यां मुमुक्षवः ।
 चित्तवृत्तिनिरोधस्य कुर्वन्तोऽभ्यासमुत्तमम् ॥ ७८ ॥
 मच्छक्तिं संयमेनैतां माम्पुनर्ब्राह्मणोत्तमाः ! ।
 अब्यासेनैकतत्त्वस्य पृथक्त्वेन निरीक्षितुम् ॥ ७९ ॥
 यस्मिन् काले प्रवर्तन्ते सूक्ष्मदृष्टिस्वर्णपङ्कम् ।
 साधकेषु तदोदेति प्रत्यक्षं नन्वलौकिकम् ॥ ८० ॥
 ज्ञानभूमिभिमां विज्ञा योगदाञ्च वदन्त्यतः ।
 चित्तवृत्तिनिरोधं यद्योगमेषा ददात्यलम् ॥ ८१ ॥
 लीलोन्मुक्तिं यतुर्था वै ज्ञानभूमिं प्रपद्ये य ।
 अद्यत्यघटनायां हि पटीयस्या मुमुक्षवः ॥ ८२ ॥

त्रैगुण्यलीलामय्या मे तत्त्वमै प्रकृतेर्विदुः ।
 तदा लीलामयी स्वस्थां लीलायां प्रकृतिः पुनः ॥ ८३ ॥
 नासज्जयितुमीष्टे तान् साधकान् विज्ञासत्तमाः ! ।
 लीलान्मुक्तिं भुधां प्रोयुर्ज्ञानभूमिमिमामतः ॥ ८४ ॥
 पञ्चमीं ज्ञानभूमिं ते यदा सम्प्राप्य सत्पदाम् ।
 अभेदज्ञानमासुं वै स्थिते स्वस्मिन् मुमुक्षवः ॥ ८५ ॥
 आरभन्ते तदा तेषामनुभूतेर्लिं शक्तयः ।
 विशेषेण विवर्द्धन्त नात्र कार्या विचारणा ॥ ८६ ॥
 अस्त्येकत्वादभेदो यो मन्मत्प्रकृतिगोचरः ।
 यो वाऽभेदोऽस्ति मे विप्राः ! कार्यकारणरूपयोः ॥ ८७ ॥
 तं वैज्ञानिकनेत्रेण विस्पष्टं ज्ञातुमीशते ।
 ज्ञात्वा सम्यग्रहस्यञ्च विश्वोत्पादककर्मणः ॥ ८८ ॥
 जगदेवास्म्यहमिति मां निरीक्ष्य विचारतः ।
 कार्यब्रह्मणोऽेतस्य विबुध्यन्ते स्म सत्यताम् ॥ ८९ ॥
 अनां वदन्ति विद्वांसो भूमिं वै सत्पदामतः ।
 सद्भावस्य यतोऽमुष्या ज्ञानं लोकेऽर्वाच्यते ॥ ९० ॥
 नवानन्दपदां षष्ठीं ज्ञानभूमिं प्रपद्य वै ।
 अेकधारे तु मय्येव मम भक्ता मुमुक्षवः ॥ ९१ ॥
 कर्मराज्यं जडं विप्राः ! दैवराज्यञ्च येतनम् ।
 शक्नुवन्ति यदा द्रष्टुं तदा मे रससागरे ॥ ९२ ॥
 उन्मज्जन्तो निमज्जन्तो जगदित्यहमेव माम् ।
 समीक्षमाणा अद्वैतमानन्दमुपभुञ्जते ॥ ९३ ॥
 भुधाः सम्प्रोयुरानन्दपदां भूमिमिमामतः ।
 आनन्दः साधकैर्यस्मादस्यां भूमाववाच्यते ॥ ९४ ॥
 अन्तिमां ज्ञानभूमिं मे सप्तमीञ्च परात्पराम् ।
 सम्प्राप्य ज्ञानिनो भक्ताः कार्यकारणयोर्द्विजाः ! ॥ ९५ ॥
 भेददृष्टिलयं कृत्वा स्वरूपे यान्ति मे लयम् ।

भेदज्ञानलयेनैव तेषां सर्वेषु शुद्धान्तरात्मनि ॥ ८६ ॥
 सर्वेषु प्राणिवृन्देषु किलैकत्वप्रदर्शकम् ।
 अद्वैतभावजनकाऽविभक्तज्ञानमुत्तमम् ॥ ८७ ॥
 उदेति नात्र सन्देहोऽज्ञानध्वान्तापनोदकम् ।
 तदा मे ज्ञानिभक्तेषु मयि भेदश्च नश्यति ॥ ८८ ॥
 लीयन्ते मत्सूपे ते स्वर्गपज्ञानसंश्रयात् ।
 अतो वदन्ति विद्वांस एमां भूमिं परात्पराम् ॥ ८९ ॥
 अेतासां ज्ञानभूमीनां केचित्त्वबुभुत्सवः ।
 स्थूलदृष्ट्या विरोधं यच्छङ्कुन्ते तन्न साम्प्रतम् ॥ ९० ॥
 उे विज्ञानविद्यो विप्राः ! न-वज्ञानस्य समभिः ।
 प्रपूर्णां समभिः सम्यक् तथा ज्ञानस्य भूमिभिः ॥ ९०१ ॥
 नूनमास्ते मडाकाश-गोलकं परमाद्भुतम् ।
 तस्य निम्नस्तराः सम समश्यायाप्रपूरिताः ॥ ९०२ ॥
 उच्चैः समस्तराः समज्योतिर्भिश्चैव पूरिताः ।
 अधः छायास्तराः सन्ति यत्वारो हि समष्टितः ॥ ९०३ ॥
 यतुर्धा भूतसङ्घानां त्रिधाकाशेन पूरिताः ।
 स्तरा अज्ञानभूमीनां तत उर्ध्वं गतास्त्रयः ॥ ९०४ ॥
 ज्ञानभूमिस्तराः सम तथा दशविधानमून् ।
 धृत्वाऽधिकारान् सम्पूर्णां पितृणान् दैवांश्च मानवान् ॥ ९०५ ॥
 व्याप्नुवन्तिः नः सन्देहस्तस्माद्विज्ञानवित्तमाः ! ।
 अेतद्दशविधेष्वेवाधिकारेष्वपि ला हिताः ॥ ९०६ ॥
 निम्नान्निम्नतरा एवमुख्यैरुच्यतमास्तथा ।
 दार्शनिकाधिकारा हि सन्ति सम्मिलिता ध्रुवम् ॥ ९०७ ॥
 अधत्यधटनायां सा प्रकृतिर्मे पटीयसीः ॥
 मत्तो व्यक्ता मडाकाश-गोलकेऽत्र प्रकाशते ॥ ९०८ ॥
 उर्ध्वगाः समभूमीर्वे सा विद्यारूपतोऽश्रुते ।
 अविद्यारूपतो विप्राः ! समभूमीश्च निम्नगाः ॥ ९०९ ॥

समच्छायाभिरेताभिर्ज्योतिर्भिः समभिस्तथा ।
 परिपूर्णं मडाकाश-गोलकं मे जडात्मिका ॥ ११० ॥

विभक्ति प्रकतिर्नित्यं नूनमाधाररूपतः ।
 अलं तस्योपरिष्ठाभ्य सन्तिष्ठे शुद्धचिन्मयः ॥ १११ ॥

ज्ञानिनः स्याद्धि यस्याद्योऽध्यात्यगोलकदर्शनम् ।
 मदर्शनं ध्रुवं कर्तुं शक्नुयात्सर्वथैव सः ॥ ११२ ॥

वैदिकैर्दर्शनैरुक्तं ज्ञानमेवास्ति लोचनम् ।
 अेतदर्थं न सन्देहः सत्यं सत्यं ब्रवीमि वः ॥ ११३ ॥

सामानां ज्ञानभूमीनामतो दर्शनसामके ।
 विरोधं येऽनुकल्पन्ते ते भक्ता ज्ञानिनो न मे ॥ ११४ ॥

ज्ञानिभक्ता भवन्तो मे भवन्तो मे द्विजोत्तमाः ! ।
 अद्वैतमविभक्त्यञ्च विकाररहितं तथा ॥ ११५ ॥

ज्ञानं प्राप्य परासिद्धेः कृपादृष्ट्यानुतोषिताः ।
 मत्सायुज्यं समासाद्य लभेरन् कृतकृत्यताम् ॥ ११६ ॥

एति श्रीधीशगीतातूपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे
 धीशर्षिसंवादे ज्ञानभूमिनिर्घुषाणं नाम तृतीयोऽध्यायः ।

४. धर्मविज्ञाननिर्घुषाणम्

अथ यतुर्थोऽध्यायः ।
 ऋषय उचुः ॥ १ ॥

रडस्यं ज्ञानभूमीनां ले सर्वज्ञ ! मडादुभुतम् ।
 तथाऽविभक्तज्ञानस्य शैवीं श्रुत्वा प्रकाशिकाम् ॥ २ ॥

अस्माकं संशयाः सर्वे दूरोभूता न संशयः ।
 अस्मानुपदिशैतच्च कृपां कृत्वाऽधुना प्रभो ! ॥ ३ ॥

को नन्वज्ञानभूमीनां प्रभावाद्द्रक्षयन् मुदा ।
 मुमुक्षून् साधकाञ्छुवात्रयते ज्ञानभूमिकाः ॥ ४ ॥

अतीत्याज्ञानभूमीश्च कैरुपायैर्मुमुक्षवः ।
 लभन्ते ज्ञानभूमीर्लि साधकाः सत्त्वरं ध्रुवम् ॥ ५ ॥

ङमाद्रेसस्तश्च सप्तसु ज्ञानभूमिषु ।
 भवन्तं प्राप्नुवन्त्यन्ते सख्यिदानन्दरूपिणाम् ॥ ६ ॥
 गणपतिरुवाच ॥ ७ ॥
 ब्राह्मणः ! नयते नूनं सर्वलोकहितप्रदः ।
 ब्राह्मणैः पितृपुत्रपायाः सृष्टेश्च धारको मखान् ॥ ८ ॥
 मानवान् धर्मं अवायं कैवल्याभ्युदयप्रदः ।
 संरक्ष्याज्ञानभूमिभ्यो ज्ञानभूमिर्निरन्तरम् ॥ ९ ॥
 ददस्याभ्युदयं सम्यक् सम्प्रापय्यान्तिमां ङमात् ।
 ज्ञानभूमिं ततो दत्ते निःश्रेयसमखो परम् ॥ १० ॥
 अखमेवास्मि धर्मस्य स्थितिस्थानं द्विजर्षभाः ! ।
 धर्माकृतिर्ममैवास्ते शक्तिरेव सनातनी ॥ ११ ॥
 विरादसृष्टेः प्रवाखस्य धारणं कृतवत्यखो ।
 ममैव सात्त्विकी शक्तिर्नूनं धर्मो मखर्षयः ! ॥ १२ ॥
 नात्र कश्चन सन्देखो विद्यते द्विजसत्तमाः ! ।
 विद्यते विप्रशादूलाः ! शक्तिर्मे त्रिगुणात्मिका ॥ १३ ॥
 आकर्षणविशिष्टा या सा शक्तीराजसी मता ।
 विकर्षणेन सम्पृक्ता शक्तिर्मे तामसी तथा ॥ १४ ॥
 सामञ्जस्यं प्रकुर्वाणा तयोः शक्त्योर्द्वयोरिख ।
 सात्त्विकी सैव धर्मोऽस्ति शक्तिर्मे नात्र संशयः ॥ १५ ॥
 परिव्याप्नोति धर्मस्यशक्तिरेषैव धारिका ।
 परमाणुभ्य आ नूनं पूर्णां ब्राह्मणैः विस्तृतिम् ॥ १६ ॥
 शक्तेः सन्धारिकाया मे धर्मस्यैव प्रभावतः ।
 सूर्योद्भादिग्राहाः सर्वे तथा नक्षत्रमाण्डलम् ॥ १७ ॥
 उपग्राहाद्योऽप्येवं विराड्देखे ममानिशम् ।
 स्वस्वकक्षामुपाश्रित्य भ्रमन्ते खि समन्ततः ॥ १८ ॥
 सृष्टेरक्षाञ्च कुर्वन्ति साडाख्यं ददतो मिथः ।
 देवासुरेण युद्धेन देव्याः सृष्टेः पवित्रताम् ॥ १९ ॥

सम्पाद्यन्ती धर्म्यस्य धारिका शक्तिरुत्तमा ।
प्रतिष्ठापयते देवान् स्वस्वलोकेऽसुरांस्तथा ॥ २० ॥
निश्चितं मातृभावेन विज्ञाः ! धर्ममयेण मे ।
प्रकृतेः पाविता ज्ञवाः पोषिताश्च निरन्तरम् ॥ २१ ॥
उद्भिज्ज्जात्स्वेदं गत्वा स्वेदजादृष्टं तथा ।
ततो गच्छन्त्यङ्गो विप्राः ! अष्टज्जाय्य जरायुजम् ॥ २२ ॥
जरायुजायोनितो हि मर्त्ययोनिं गताः पुनः ।
भवन्ति मोक्षमार्गस्य नूनमेतेऽधिकाश्लिः ॥ २३ ॥
ज्ञानं हि, धर्माधर्मस्य मानवेभ्यो हि केवलम् ।
कृतास्ते मोक्षमार्गस्य पथिका ददता मया ॥ २४ ॥
धारिका शक्तिरेवास धर्मस्य विप्रपुङ्गवाः ! ॥
कृमाद्भ्रमयन्ती व मानवानुत्तरोत्तरम् ॥ २५ ॥
कृत्वाऽधिकाश्लिः ज्ञानभूमेरन्ते य तानङ्गो ।
केवल्यपदवीं तेभ्यः प्रदत्ते य शनैः शनैः ॥ २६ ॥
सर्वेषां रक्षको धर्मः सर्वज्ज्वलितप्रदः ।
निम्बिलव्यापकश्चास्ति सर्वेभ्योऽभ्युद्यप्रदः ॥ २७ ॥
सर्वेषां मानसे नूनं मत्स्वरूपप्रकाशकः ।
साधकानां हि ज्ञवानां शिवत्वस्य विधायकः ॥ २८ ॥
धर्मोऽयं ब्राह्मणाः ! प्रोक्तः सार्वभौमस्वरूपभाक् ।
साधारणविशेषाभ्यां द्विधा भिन्नो न संशयः ॥ २९ ॥
साधारणस्तयोर्धर्मः सर्वज्ज्वलिते रतः ।
अधिकारविशेषस्य ज्ञवानां केन्द्रभागिनाम् ॥ ३० ॥
विशेषस्तु विशेषेण हितं सम्पाद्यत्यलम् ।
साधारणस्य धर्मस्य वर्ण्येऽङ्गानि साम्प्रतम् ॥ ३१ ॥
आकर्ष्यन्तां भवद्भिमिश्च सावधानेन येतसा ।
यतुर्विशतितत्त्वानां नूनं सन्त्यनुत्तरोत्तरम् ॥ ३२ ॥
अङ्गानि पूर्णधर्मस्य यतुर्विशतिरेव लोः ! ।

दानं छि त्रिविधं प्रोक्तं विद्यार्थाभयभेदतः ॥ ३३ ॥

कायिकं वायिकञ्चैव तथा मानसमेव च ।

तपोऽपि त्रिविधः प्रोक्तं तपोविदूभिर्महात्मभिः ॥ ३४ ॥

षड्विधः कर्मयज्ञोऽस्ति नित्यो नैमित्तिकस्तथा ।

काम्योऽध्यात्मोऽधिदैवश्च षष्ठश्चैवाधिभौतिकः ॥ ३५ ॥

उपास्तियज्ञभेदाश्च विद्यन्ते नवधा ननु ।

ते सर्वे भक्तिमूलाः स्युर्योगमूलास्तथैव च ॥ ३६ ॥

उपास्तेरस्ति यौगो छि स्थूलो देहो न संशयः ।

तस्याश्चैव द्विजाः ! ज्ञेया भक्तिः प्राणस्वरूपिणी ॥ ३७ ॥

मन्त्रो ऽहो लयो राज एति भेदाभ्यतुर्विधात् ।

यतुर्धोपासाना वेधा नूनं योगविचारतः ॥ ३८ ॥

तथा भक्तिप्रभेदेन पञ्चधोपासनास्त्यहो ।

रागद्वेषादिसञ्जुष्टा भक्ता मेऽशुचयो द्विजाः ! ॥ ३९ ॥

मां सद्योपासते मूढा आसुरीष्वेव शक्तिषु ।

सकामाः क्लमिच्छन्तः शुभं भवतगण्णा मम ॥ ४० ॥

मामेवोपासते शस्त्रभ्रून् दैवीषु शक्तिषु ।

विषयानन्दे येवाहो ब्रह्मानन्दानुभावकाः ॥ ४१ ॥

स्वभावादेव जायन्ते भक्तवृन्दा ममोन्नताः ।

मल्लीलावित्रहोपास्तौ रतात्मानो न संशयः ॥ ४२ ॥

भक्ता मे ज्ञानिनो रूपे सगुणे निगुरो तथा ।

मामुपास्य निमज्जन्ति परमानन्दसागरे ॥ ४३ ॥

श्रवाणं मननञ्चैव निदिध्यासनमेव च ।

ज्ञानयज्ञस्य भेदाः स्युस्त्रिविधा छि महर्षयः ! ॥ ४४ ॥

यतुर्विशातिरैतानि धर्मस्य प्राकृतान्यहो ।

अङ्गानि सर्वश्रवणानां साधकानि छितस्य नु ॥ ४५ ॥

विभिन्न रुचयो लोका नानाशक्तिमया यतः ।

अतः साधारणो धर्मः सर्वप्राणित्वावहः ॥ ४६ ॥

अङ्गः पूर्णस्य धर्मस्य यतुर्विशतिः ।
 स्वरूपं येद्विजानीयुः सर्वलोकछितालयम् ॥ ४७ ॥
 धर्मजिज्ञासवो नूनमुदारहृदयास्तदा ।
 श्रीगुरोः पदवीं पूज्यां प्राप्नुयुः सर्वप्राणिनाम् ॥ ४८ ॥
 यावन्तो धर्ममार्गो वै जनिष्यन्ते युगे युगे ।
 साधारणस्य धर्मस्य कियन्त्यङ्गान्यमीषु ते ॥ ४९ ॥
 गृहीत्वैव प्रयास्यन्ति कृतार्थत्वमसंशयम् ।
 प्रादुर्भूताश्च ये लोके धर्ममार्गा द्विजोत्तमाः ! ॥ ५० ॥
 अधुनावधि तेऽप्येवं कृतार्थस्वं गता ध्रुवम् ।
 नात्र कश्चन सन्देहो विद्यते विप्रपुङ्गवाः ! ॥ ५१ ॥
 प्रपूर्णात्वं छि धर्मस्य शाश्वतस्येदमेव नु ।
 ऐतदेव महत्त्वश्च पितृभावोऽप्ययं ध्रुवम् ॥ ५२ ॥
 अन्यधर्मान्न यो द्वेष्टि वाधते वा कदाचन ।
 यथायोग्यन्तु सर्वेभ्यो द्विविधाऽभ्युदयप्रदः ॥ ५३ ॥
 निःश्रेयसस्य याऽध्वानं यस्तु दर्शयतेऽभिलान् ।
 धर्मः सनातनो नूनमियं ङ्गूपनिषन्मता ॥ ५४ ॥
 विप्राः ! विशेषधर्मस्य स्वरूपं महदद्भुतम् ।
 यथा वर्णाश्रमो धर्म आर्यजातेः शुभावहः ॥ ५५ ॥
 अनार्यजातिजातानां न तथास्त्युपयोगभाङ् ।
 अतोऽयं वर्तते धर्मो विशेषो नात्र संशयः ॥ ५६ ॥
 प्रवृत्तिरोधको नूनं वर्णधर्मो महर्षयः ! ।
 निवृत्तेः पोषकश्चास्ति धर्म आश्रमगौरवः ॥ ५७ ॥
 धर्मवितावुभावेन सञ्जुष्य शाश्वतीः समाः ।
 आर्यजातिं सुरक्षेतां साङ्कर्यात् पतनात्तथा ॥ ५८ ॥
 नारीधर्मस्तपोमूलो नृधर्मो यज्ञमूलकः ।
 ऐतौ द्वावपि वर्तते धर्मो विप्राः ! विशेषकौ ॥ ५९ ॥
 प्रवृत्तिधर्म ऐकोऽस्ति निवृत्तिधर्म इत्यपि ।
 राजधर्मः प्रजाजन्मः शाक्तः शैवश्च वैष्णवः ॥ ६० ॥

सौर्यो धर्मोऽपि भो विप्राः ! आपद्दुर्मादयस्तथा ।
 अते विशेषधर्मस्य विद्यन्तेऽन्तर्गताः भलु ॥ ६१ ॥
 सर्वप्रधान आद्यश्च वरीयान् व्यापकस्तथा ।
 सदायारो विशेषेषु धर्मेषु विद्यते द्विजः ! ॥ ६२ ॥
 यतो धर्मानुकूलो यो व्यापारो वपुषोऽभिलः ।
 सद्भिः प्रोक्तः सदायारो नन्वसौ पुण्यवर्द्धनः ॥ ६३ ॥
 आस्ते विशेषधर्मस्य ङ्यधिकारोऽन्तिमो द्विजः ! ।
 सत्र्यासाश्रम अेवासौ नात्र कार्या विचारणा ॥ ६४ ॥
 सत्र्यासो न भवेद्विज्ञाः ! कर्मत्यागेन केवलम् ।
 किन्तु सत्र्याससंसिद्धिर्वासनात्यागतो भवेत् ॥ ६५ ॥
 अतो विशेषधर्मस्याधिकारस्यातिविस्तृतेः ।
 वैशित्र्याय्य परात्स्थूलस्वाङ्गसञ्चालनात्मिकाम् ॥ ६६ ॥
 सदायारमर्या स्थूलस्थूलामारभ्य सत्त्वियाम् ।
 सूक्ष्मसूक्ष्मतमब्रह्मसद्भावप्राप्तिकारणम् ॥ ६७ ॥
 परिव्याप्य य सत्र्यासं सम्बन्धस्तस्य विद्यते ।
 नात्र कश्चन सन्देहो विद्यते ब्राह्मणोत्तमाः ! ॥ ६८ ॥
 वर्णाश्रमादिधर्माणां विशेषाणां द्विजोत्तमाः ! ।
 पालनेनैव मे भक्ताः कमशोऽज्ञानभूमितः ॥ ६९ ॥
 निवृत्य ज्ञानभूमीनां जायन्ते पथिका ध्रुवम् ।
 साधारणस्य धर्म्यस्य साधकाः कमशो वरम् ॥ ७० ॥
 सार्वभौमं स्वरूपं वै सर्वशुचिप्रदम् ।
 सर्वशक्तिमयं दिव्यं व्यापकं भोक्साधकम् ॥ ७१ ॥
 प्राणिनोऽनुभवन्त्यत्र यावदेव द्विजोत्तमाः ! ।
 ज्ञानस्य तावती भूमिमारोहन्ति समुन्नताम् ॥ ७२ ॥
 श्रेष्ठ वेदान्तसिद्धान्तानुभवं प्राप्य सत्वरम् ।
 भक्त्यायुज्यं लभन्तेऽन्ते ततो यान्ति कृतार्थताम् ॥ ७३ ॥
 एति श्रीधीशगीतासूपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे

धीशर्षिसंवादे धर्मविज्ञाननिरूपणं नाम चतुर्थोऽध्यायः ।

प. वेदान्तनिरूपणम्

अथ पञ्चमोऽध्यायः ।

ऋषय उचुः ॥ १ ॥

जगद्गुरो ! आदिगुरो ! पूज्य ! वेदान्तकृद्भिर्भो ! ।

भवद्द्योदयादेव प्राप्तवन्तो वयं श्रुतीः ॥ २ ॥

देवापारकृपासिन्धोश्चलद्भियेस्तटाश्रयात् ।

श्रुतवन्तो रजस्थानि त्वत्तोऽनेकानि साम्प्रतम् ॥ ३ ॥

तत्कृतार्थोभवन्तोऽथ तदेव प्रार्थयामहे ।

ज्ञानरत्नाब्धिवेदेषु यद्देदान्तं प्रचक्षते ॥ ४ ॥

तस्य सर्वोत्तमं तत्त्वज्ञानमस्मानुपादिश ।

वयं येन परां शान्तिमाप्नुयामः सुनिश्चितम् ॥ ५ ॥

गणपतिरुवाच ॥ ६ ॥

सर्वोपनिषदां सारः पीयूषं वेदवारिधेः ।

विज्ञाः ! वेदान्तयोगोऽयमिदानीं वर्णयते मया ॥ ७ ॥

मननाच्छ्रवणार्थास्य निदिध्यासनतस्तथा ।

त्रितापतो विनिर्मुक्तास्तत्त्वज्ञानाब्धिपारगाः ॥ ८ ॥

क्षमन्तेऽव्ययमात्मानं साक्षात्कर्तुं मुमुक्षवः ।

नात्र कश्चन सन्देहः कर्तव्यो विप्रपुङ्गवाः ॥ ९ ॥

स्वभावजस्य प्रकृतेः कर्मणः सलजस्य मे ।

पाशसङ्गादविद्याया अनाधायाः प्रभावतः ॥ १० ॥

आविर्भवति ज्वत्त्वं चिज्जडग्रन्थिरूपकम् ।

अविद्येयमनाद्याऽस्ति ज्वत्त्वं प्रकाशिनी ॥ ११ ॥

त्रिगुणात्मप्रकृत्याश्च लौल्यात्स्वाभाविकाद्गुणाः ! ।

नूनं कर्मप्रवाडोऽयमनादिविद्यते ज्वत्त्वं ॥ १२ ॥

यतोऽस्ति सलजं कर्म कथितं पाशसन्निभम् ।

मत्प्रकृत्याः स्वभावेन सलजतं न संशयः ॥ १३ ॥

भूतभावोद्भवकराद्विसर्गात्सञ्जगदलम् ।
 यतुर्धा भूतसङ्घोऽयं जायते कर्मणः स्वतः ॥ १४ ॥
 अनाधाया अविधायाः प्रभावेण मर्षयः ! ।
 जायते शिञ्जडग्रन्थिर्दृढोऽज्ञानमयो हि यः ॥ १५ ॥
 श्रुवभावः स अवेवास्ति संसारावर्त्तपातकः ।
 अविधोपहितं विप्राः ! यैतन्धं प्रकृतेर्मम ॥ १६ ॥
 सत्सत्तायाः प्रभावेण व्यष्ट्यङ्कुलरघूर्णितम् ।
 द्वैतस्योद्बोधकं विज्ञाः ! श्रुवभावं प्रपद्यते ॥ १७ ॥
 पुनर्मे ज्ञानिनो भक्ता विद्यासाहाय्यतो द्विजाः ! ।
 प्राप्य नित्यस्थितं मोक्षं विलीयन्ते ध्रुवं मयि ॥ १८ ॥
 अविधाया दृढे जालं कर्मबन्धञ्च दृष्टमम् ॥
 मम विप्राः ! प्रभावेण मद्भक्ता अतियन्त्यहो ॥ १९ ॥
 यतश्चैगुण्यमय्यास्ते प्रकर्त्तिमम तामतः ।
 स्वभावेनोपतिष्ठन्ते रजःसत्त्वमोगुणाः ॥ २० ॥
 उत्पत्तिं रजसा विप्राः ! स्थितिं सत्त्वेन सन्ततम् ।
 तमोगुणेन संछारं करोति प्रकृतिः स्वतः ॥ २१ ॥
 अस्मिन् स्वभावसिद्धेऽपि प्रकृतेर्मे गुणत्रये ।
 उभावेव प्रधानौ स्तस्तमःसत्त्वाभिधानकौ ॥ २२ ॥
 प्रवृत्तिपरकत्वेन सृष्टिकारितया तथा ।
 रजस्तु केवलं ज्ञेयं तमःसत्त्वसहायकम् ॥ २३ ॥
 अतस्तमोमयी विप्राः ! यदास्ते प्रकृतिर्मम ।
 विधाविधाप्रभेदज्ञैरविधा सोय्यते तदा ॥ २४ ॥
 प्रकृतिर्मे यदा त्वेषा शुद्धा सत्त्वमयी भवेत् ।
 नाम्ना विधा तदा लोके तत्त्वज्ञैरभिधीयते ॥ २५ ॥
 परिणामो भवेत् सत्त्वे तमसो नात्र संशयः ।
 सत्त्वस्यापि भवेन्नूनं परिणामस्तमस्यहो ॥ २६ ॥

रजोगुणो यतो नूनं साहाय्यं कुरुते द्रयोः ।
 स्वभावात्मकृतिर्मंडस्ति यतश्च परिणामिनी ॥ २७ ॥
 अतः स्वभावसिद्धोऽयं परिणामो मिथस्तयोः ।
 मडर्षयः ! न यैवायं सिद्धान्तो विस्मयावहः ॥ २८ ॥
 स्वतः पूर्णो यदा सत्त्वपरिणामस्तमोगुणो ।
 जायते विज्जडग्रन्थिस्तत्रैवोत्पद्य प्रस्कृतम् ॥ २९ ॥
 प्रकाशाभावमापन्नः परमाणौ जडात्मके ।
 उत्पाद्यति ज्वत्वं साक्षात्प्राणायामोद्यकम् ॥ ३० ॥
 सा यैतन्मयी सत्ता विज्जडग्रन्थिरुपिणी ।
 क्माद्विकाशमापन्नोद्भिज्जयोनी मडर्षयः ! ॥ ३१ ॥
 प्राप्य स्वेदजयोनि तामाण्डजं योनिमाश्रिता ।
 ऐत्य जरायुजं योनिं मर्त्ययोनिं प्रपद्यते ॥ ३२ ॥
 तत्र सत्त्वप्रपूर्णात्वाश्रयेण प्रकृतेर्मम ।
 कृपां विद्यास्वरूपाया प्राप्ता स्वं रूपमश्नुते ॥ ३३ ॥
 ऐतद्भो वर्णितं विज्ञाः रडस्यं गूढमद्भुतम् ।
 उत्पत्तेरपि मोक्षस्य ज्वानां नु मडर्षयः ! ॥ ३४ ॥
 वर्तते गुप्तमेतद्धि सर्वासूपनिषत्स्वपि ।
 न प्राप्तुं कोऽपि शक्नोति श्रीगुरोः कृपया विना ॥ ३५ ॥
 अद्यत्यघटनायां या प्रकृति पटीयसी ।
 सास्त्यविद्या स्वरूपेण ज्वबन्धनकारिणी ॥ ३६ ॥
 पुनः सत्त्वमयी सैव विद्यारूपस्य धारिणी ।
 ददाति ज्ववर्गोभ्यः कैवल्यपदमुत्तमम् ॥ ३७ ॥
 नोपासतेऽथ ये ज्ववा विद्यां स्वाधीनतां गताः ।
 ते ज्ववा निश्चितं विप्राः ! अविद्याश्छन्नमानसाः ॥ ३८ ॥
 त्रैगुण्यपरिणामस्य यडेऽस्मिञ्छाश्रुतीः समाः ।
 तापत्रयं सुभुञ्जाना नितरां प्रभ्रमन्त्यडी ॥ ३९ ॥
 विशिष्टैर्लक्षाणैः सत्ताऽनुभूतिं ब्रह्मज्ववयोः ।
 मायाप्रपञ्चरूपायाः सृष्टेश्चैव द्विजर्षभाः ! ॥ ४० ॥

रडस्थं वर्णयाम्येतत् सावधानैर्निशम्यताम् ।
 येन सम्यग्भवेज्ज्ञानं भवतां ब्रह्मज्ज्वयोः ॥ ४१ ॥
 कारणस्थूलसूक्ष्मेभ्यः शरीरेभ्यो बहिर्गतम् ।
 अतीतं पञ्चकोशेभ्यो ज्वयस्थात्रयसाक्षिकम् ॥ ४२ ॥
 यतुर्विशतितत्त्वानां यदाधारस्वरूपकम् ।
 द्वाभ्यां प्रतीमानाभ्यां मायाऽविद्यास्वरूपिणा ॥ ४३ ॥
 उपाधिनेशज्ज्वाभ्यां भिन्नं यच्च महर्षयः ! ।
 सख्यिदानन्दरूपं तद्ब्रह्म सम्मोच्यते बुधैः ॥ ४४ ॥
 येतानि लक्षणाानीह वर्णयामि यथाक्रमम् ।
 साम्प्रतं सावधानैश्च श्रूयन्तां तत्त्ववेदिनः ! ॥ ४५ ॥
 पञ्चभिर्यन्महाभूतैः कृतं पञ्चौकृतैर्ननु ।
 सुषुप्तुःप्पादिभोगानां स्थानं विप्राश्च कर्मजम् ॥ ४६ ॥
 जायते वर्द्धतेऽस्त्येवं क्षीयते परिणम्यते ।
 विनश्यतीति षड्भावविकारैश्च समन्वितम् ॥ ४७ ॥
 स्थूलं छि तच्छरीरं स्यात्सर्वथा क्षणभङ्गुरम् ।
 लक्षणां स्थूलकायस्य वित्तैतद्विशदं द्विजः ! ॥ ४८ ॥
 यदपञ्चीकृतैः पञ्चमहाभूतैः कृतं किल ।
 कर्मजं सुषुप्तुःप्पादिभोगसाधनरूपकम् ॥ ४९ ॥
 पञ्चज्ञानेन्द्रियैर्विप्राः ! पञ्चकर्मेन्द्रियैस्तथा ।
 पञ्चप्राणैस्तथैकेन मनसा बुद्धिसञ्जुषा ॥ ५० ॥
 यत्सप्तदशभिश्चैवं कलाभिः सह तिष्ठति ।
 तद्वि सूक्ष्मं शरीरं स्यात्सूक्ष्मतत्त्वविनिर्मितम् ॥ ५१ ॥
 विज्ञाः ! यदस्त्यनिर्वाच्ययाऽनाद्यविद्यास्वरूपकम् ।
 कारणं ज्येकमात्रञ्च स्थूलसूक्ष्मशरीरयोः ॥ ५२ ॥
 स्वस्वरूपज्ञानरूपं निर्विकल्पकरूपकम् ।
 तत्कारणशरीरं स्याज्ज्ज्वयत्वप्रतिपादकम् ॥ ५३ ॥
 ज्ज्वानादिप्रवाहस्य ज्ज्वसृष्टेः पृथक् पृथक् ।

या प्रारम्भक्षणे विप्राः ! विज्जडग्रन्थिवन्धिनी ॥ ५४ ॥

जायते प्रथमावस्था तच्छरीरं लि कारणम् ।

संस्कारः सूक्ष्मदेहस्याऽनुक्षणं परिवर्तते ॥ ५५ ॥

प्रियन्तेऽतो ध्रुवं श्रुवैः स्वसंस्कारानुसारतः ।

नानाविचित्रतोपेताः स्थूलदेहाः पृथक् पृथक् ॥ ५६ ॥

परन्त्वनाद्यविद्यैक मूलिका सर्वथा द्विजाः ! ।

या शरीरद्रव्यस्यापि मूलकारणरूपिणी ॥ ५७ ॥

दशा विकारडीनाऽस्ति विद्यात्मावरणक्षमा ।

तत्कारणं शरीरम्या ब्रुवन्ति तद्विदो जनाः ॥ ५८ ॥

विप्राः ! अन्नमयः प्राणमय एवं मनोमयः ।

द्वौ विज्ञानमयानन्दमयौ कोशौ तथैव च ॥ ५९ ॥

कोशपञ्चकमेवैतदात्मावरणकारकम् ।

विद्यते नितरां विज्ञाः ! नात्र कोष्यस्ति संशयः ॥ ६० ॥

आच्छादनं तथा त्वकं च विप्राः ! आवरणार्णवः ।

कोशशब्देन गृह्यन्ते ये यान्ये वा तदर्थकाः ॥ ६१ ॥

अेकामुपर्युपर्येका पलाण्डुत्वग्यथा भवेत् ।

पञ्च कोशास्तथा ज्ञेया श्रुवदेहेषु निश्चितम् ॥ ६२ ॥

स्यादानन्दमयः कोशः प्रथमं तदनन्तरम् ।

विज्ञानमयनामास्ति तत्परश्च मनोमयः ॥ ६३ ॥

ततः प्राणमयः कोशो वर्तते विप्रपुङ्गवाः ।

सर्वोपर्युपर्युस्ति कोशस्तु नूनमन्नमयाभिधः ॥ ६४ ॥

जायतेऽन्नरसादेव यस्तेनैवाभिवर्द्धते ।

यश्चाऽन्नरसमय्यां लि क्षित्यामन्ते विलीयते ॥ ६५ ॥

अेषोऽस्त्यन्नमयः कोषः स्थूलदेहापराभिधः ।

लक्षणं सूक्ष्मदेहस्य श्रूयतां मुनिपुङ्गवा ! ॥ ६६ ॥

स्यान्मनःप्राणं विज्ञानमयैः कोशैर्महर्षयः ! ।

सूक्ष्मं शरीरं वै विप्रा षत्याहुर्वेदपारगाः ॥ ६७ ॥

मिलिताः पञ्च प्राणाश्च पञ्चकर्मेन्द्रियैः सह ।
 ध्रुवं प्राणमय कोशं ध्यात्वाप्यामाप्नुवन्त्यहो ॥ ६८ ॥
 अेकमेव मनः पञ्चज्ञानेन्द्रिय समन्वितम् ।
 नाम्ना मनोमयः कोशो नूनभाष्यायते बुधैः ॥ ६९ ॥
 अेकै मिलिता बुद्धिः पञ्चज्ञानेन्द्रियैः सह ।
 विज्ञानमयकोशाभ्यां भजते नात्र संशयः ॥ ७० ॥
 कारणाभ्यवपुर्भूताऽविद्यायां नन्ववस्थितम् ।
 सत्त्वं मालिन्यसञ्जुष्टं स्वरूपाज्ञानमेव हि ॥ ७१ ॥
 प्रियमोदप्रमोदैर्वै भावैरेभिर्युतञ्च सत् ।
 आनन्दमयनामाऽसौ कोशः सम्प्रोच्यते बुधैः ॥ ७२ ॥
 यतुर्विशतितत्त्वानां यतोऽस्त्येतद्धि कारणम् ।
 अतस्तदेव सम्प्रोक्तं शरीरं कारणाभिधम् ॥ ७३ ॥
 अेमिश्र पञ्चभिः कोषैः सम्बद्धमधुना मया ।
 श्रूयतां प्रोच्यमानं तदवस्थात्रयलक्षणम् ॥ ७४ ॥
 जाग्रत्स्वप्नसुषुप्त्याभ्यमवस्थात्रयमस्त्यहो ।
 पञ्चज्ञानेन्द्रियैर्यत्र श्रोत्रप्रभृतिभिर्द्विजैः ॥ ७५ ॥
 शब्दादिविषयाः सम्यज्ज्ञायन्ते जाग्रदस्ति सा ।
 स्थूलदेहाभिमान्यात्मा विश्वं ध्यायत्यते बुधैः ॥ ७६ ॥
 यत्र जाग्रदवस्थायां यस्य दृष्टं श्रुतञ्च यत् ।
 तज्जन्चैर्वासनापुञ्जैः प्रपञ्चः सम्प्रतीयते ॥ ७७ ॥
 स्वप्नावस्थाऽस्ति सा जाग्रत्सुषुप्त्यन्तस्वर्त्तिनीम् ।
 सूक्ष्मदेहाभिमान्यात्मा प्रोच्यते तैजसाभिधः ॥ ७८ ॥
 न मया किमपि ज्ञातं सुषुप्तं निद्राऽन्वभावि य ।
 ध्याति जाग्रदवस्थायामानुभूतिस्मृतिर्हि या ॥ ७९ ॥
 सा सुषुप्त्यभिधावस्था कीर्त्यते तत्त्वकोविदैः ।
 आत्मा कारणदेहस्थाभिमानी प्राज्ञ उच्यते ॥ ८० ॥
 समष्टिः स्थूलदेहानां विराणाम्नाऽभिधीयते ।
 अतः स्थूलशरीरस्थाधिदेवो विश्वनामकः ॥ ८१ ॥

सूक्ष्मराज्यस्थदेवानां सूक्ष्मदेहावलम्बिनाम् ।
तेजोमयं शरीरं स्थान्द्यतो नूनं मदर्षयः ॥ ८२ ॥
सूक्ष्मदेहाभिमान्यस्ति देवोऽतस्तैजसाभिधः ।
सूक्ष्माद् यतोऽतिसूक्ष्मवै शरीरं कारणं ततः ॥ ८३ ॥
देवः कारणदेहस्याभिमानो प्राज्ञ उच्यते ।
यतुर्विशतितत्त्वानि वर्णयामि निशम्यताम् ॥ ८४ ॥
नैकधैनानि नैके नु वर्णयन्ति मदर्षयः ।
मतान्तराणां सर्वेषां सिद्धान्ते न तु भिन्नता ॥ ८५ ॥
श्रोत्रत्वयौ तथा यक्षुरसना घ्राणमेव च ।
पञ्चज्ञानेन्द्रियाण्याहुर्विज्ञा वेदान्तपारगाः ॥ ८६ ॥
वाङ्मूपाणिपादपायूपस्थाप्यानि द्विजसत्तमाः ।
पञ्च कर्मेन्द्रियाण्याहुस्तत्त्वान्वेषणतत्परः ॥ ८७ ॥
प्राणोपापानौ समानश्चोदानव्यानौ तथैव च ।
प्राणाः पञ्च समाख्याताः प्राणतत्त्वानुचिन्तकैः ॥ ८८ ॥
दृष्टि प्राणो गुदेऽपानः समानो नाभिमण्डले ।
उदानः कण्ठदेशे स्थाह्व्यानः सर्वशरीरगः ॥ ८९ ॥
शब्दः स्पर्शस्तथा रूपं रसो गन्धस्तथैव च ।
तन्मात्राण्यपि पञ्चैव भ्रुवते तद्विदो जनाः ॥ ९० ॥
मनो बुद्धिस्तथा चित्तमलङ्कारस्तथैव च ।
अन्तःकरणभेदाः स्युश्चत्वारो नात्र संशयः ॥ ९१ ॥
यतुर्विशतितत्त्वाति सन्त्येतान्येव सत्तमाः ।
पञ्चविंशतमं तत्त्वमलमेवास्म्यसंशयम् ॥ ९२ ॥
विप्राः पुरुषरूपेण नैव कार्योऽत्र विस्मयः ।
तत्त्वातीतं परं तत्त्वं तत्त्वज्ञा माँ भ्रुवन्त्यतः ॥ ९३ ॥
विषया षण्द्विद्याणाञ्च वर्णयन्तेऽतः परं मया ।
समाहितैर्भवद्भिस्ते श्रूयन्तां विप्रपुङ्गवाः ! ॥ ९४ ॥
श्रोत्रस्य विषः शब्दस्त्वयः स्पर्शस्तथैव च ।

यक्षुषो रुपमेवास्ति रसानाया रसस्ताथा ॥ ९५ ॥
 घ्राणस्य विषयो गन्धो विद्यते नात्र संशयः ।
 वचनं स्याद्वाग्विषयः पाण्योरादानमेव य ॥ ९६ ॥
 गमनं पादयोः पायोर्मलोत्सर्गश्च विद्यते ।
 भूत्रत्याग उपस्थस्य विषयोऽस्ति मर्षयः ! ॥ ९७ ॥
 गुड्यमेकं रडस्यं वो ब्राह्मणाः ! वर्णयाम्यहम् ।
 यद्विन्द्रियद्रव्यस्याथ शृयतां तत्समाहितैः ॥ ९८ ॥
 जिह्वायां वाग्रसादानैतच्छक्तिद्रव्ययोगतः ।
 अत्यन्तमेव जिह्वाऽसौ प्रभवा विद्यते ऋषु ॥ ९९ ॥
 शिश्रयोन्धोस्तथैवास्ते नृनारीचिह्वोरपि ।
 भूत्रत्यागात्मकः कर्मेन्द्रियस्य विषयो ननु ॥ १०० ॥
 अत्यन्तप्रभलस्पर्शसुभं ज्ञानेन्द्रियस्य य ।
 तयोः प्राबल्यमेवातः प्रसिद्धं सर्वथास्त्यलम् ॥ १०१ ॥
 सङ्कुल्यो निश्चयो नूनं स्मरणं गर्वमेव य ।
 नन्वन्तःकरणस्यैते विषयाः स्युर्यथाऽहमम् ॥ १०२ ॥
 कथ्यन्ते साम्प्रतं विज्ञाः ! देवास्तत्त्वाभिमानिनः ।
 निशाम्यन्तां भवद्भिश्च दत्तचित्तैर्मर्षयः ! ॥ १०३ ॥
 दृग्वाताङ्गप्रयेतोऽश्विवह्नीन्द्रोपेन्द्रमृत्यवः ।
 शिवश्चन्द्रश्चतुर्वङ्को रुद्रः क्षेत्रज्ञ ईश्वरा ॥ १०४ ॥
 श्रोत्रस्य छिद्विशो देवास्त्वयो वायुर्न संशयः ।
 सूर्योऽस्ति यक्षुषो देवो वरुणो रसनाधिपः ॥ १०५ ॥
 घ्राणस्याप्यश्विनौ देवौ वह्निर्वायो न संशयः ।
 इन्द्रः पाणीन्द्रियस्यास्ति ह्युपेन्द्रः पादयोस्तथा ॥ १०६ ॥
 मृत्युर्गुद्विन्द्रियस्यास्त उपस्थस्य शिवस्तथा ।
 रसना-योन्धुपस्थेषु द्विधा शक्तिरवस्थिता ॥ १०७ ॥
 तेषाम्प्रत्येकमेवातो द्वौ देवौ भवतो भ्रुवम् ।
 वरुणाग्निद्रव्यस्यास्ति रसना पीठरूपिणी ॥ १०८ ॥

प्रजापतिस्तथा वायुः शिवश्चैव मलर्षयः ! ।
 पीठस्थानं त्रिदेवानामुक्तानां योनिशिश्नयोः ॥ १०८ ॥
 अस्त्यतः सृष्टिकार्येषु लिङ्गयोन्धोः प्रधानता ।
 नात्र कश्चन सन्देहः कर्तव्यो विप्रपुङ्गवाः ॥ ११० ॥
 यन्द्रमा मनसो देवो बुद्धेय यतुराननः ।
 चित्तस्य देवः क्षेत्रज्ञो रुद्रश्चानुवम् ॥ १११ ॥
 विज्ञाः ! उपनिषज्ज्ञानमन्तःकरणगोचरम् ।
 किञ्चिद्गो वार्णयाम्यत्र दत्तचित्तैर्निशाम्यताम् ॥ ११२ ॥
 मनो बुद्धिरुडङ्गारश्चतुर्थं चित्तमेव य ।
 अेतव्यतुष्टयं ज्ञेयमन्तःकरणसंज्ञकम् ॥ ११३ ॥
 अेतव्यतुष्टयस्यैव ब्रह्मैव केवलं किल ।
 विद्यतेऽधिपतिर्देव अेक अेव न संशयः ॥ ११४ ॥
 अतोऽसौ गीयते लोके सर्वथा यतुराननः ।
 अत्रापि कारणां चित्त बुद्धेः प्रधान्यमेव च ॥ ११५ ॥
 माययोपहितं ब्रह्म विज्ञैरीश्वर उच्यते ।
 अविद्योपहितं ब्रह्म ज्ञुवः सम्प्रोच्यते तथा ॥ ११६ ॥
 अविद्यामाययोर्विप्राः ! वेदे वर्णितयोः सदा ।
 व्योमपातालवदृमेद अेतयोः सम्प्रतीयते ॥ ११७ ॥
 विज्ञानञ्चात्र वो वच्मि पार्थङ्गयानुगतं तयोः ।
 अविद्या छि सदा ज्ञुवान्निजायत्तान् प्रकुर्वती ॥ ११८ ॥
 ब्रह्माऽऽसज्जायते स्वस्थां मलामाया परन्त्वडो ।
 विद्यास्ववृत्तिपिण्डी भूत्वा सर्वदृश्वरसात्सती ॥ ११९ ॥
 तमेव सेवमाना य जगत्सृष्टिलयस्थितीः ।
 आस्ते सा विदधानाऽतः पार्थङ्ग्यं विपुलं तयोः ॥ १२० ॥
 शरीरं मे य मे प्राणा मनो मे धीश्च मेऽस्ति मे ।
 ज्ञानमित्यं प्रतीयन्ते पञ्च कोशाः पृथक् पृथक् ॥ १२१ ॥
 यथा स्वत्वेन विज्ञातमलङ्कारगुण्डादिकम् ।
 स्वस्माद्भिन्नं वरीवर्ति पञ्च कोशास्तथा द्विजाः ! ॥ १२२ ॥

मदीयत्वेन विज्ञाता नैवात्मा स्यात् कदाचन ।
 किन्त्वात्मा पञ्चकोषाणां ज्ञातैव भवति ध्रुवम् ॥ १२३ ॥
 कारणस्थूलसूक्ष्माणि शरीराण्येवमेव च ।
 जाग्रत्स्वप्नसुषुप्त्याप्यमवस्थात्रयमेव हि ॥ १२४ ॥
 यतुर्विशतितत्त्वानि पूर्वमुक्तानि यानि वै ।
 श्रुवेत्परै द्विजाः ! अते आत्मा नैव कदाचन ॥ १२५ ॥
 तत्त्वज्ञानाश्रयादित्थं नेति नेति विचारतः ।
 सर्वं स्थूलं स्थजन्तोऽलं सूक्ष्मान्वेषणतत्पराः ॥ १२६ ॥
 भवेयुश्चेन्निरासक्तास्तत्वातीतं पदं गताः ।
 तदा मां सर्वदा तत्र भवन्तो द्रष्टुमीशते ॥ १२७ ॥
 अतीतः सर्वतत्त्वेभ्यः तथैव पञ्चकोषतः ।
 सख्यिदानन्दरूपोऽलमिति जानीत् निश्चितम् ॥ १२८ ॥
 एति श्रीधीशगीतासूपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायां
 योगशास्त्रे धीशर्षिसम्वादे वेदान्तनिरुपाणां
 नाम पञ्चमोऽध्यायः ।

६. वेदान्तसिद्धान्तनिरुपाणाम्

अथ षष्ठोऽध्यायः ।
 श्रीगणपतिरुवाच ॥ १ ॥
 मत्प्रकृत्यैव जातस्य ब्रह्मणः कार्यरूपिणः ।
 स्वरूपं वर्णितं विप्राः ! भवद्भिश्च श्रुतं भ्रु ॥ २ ॥
 यतुर्विशतितत्त्वैर्हि पिएऽब्रह्माण्डरूपकम् ।
 दृश्यमानं जगज्जातं सर्वमेतद्व्यराचरम् ॥ ३ ॥
 पञ्चकोषाश्च पिएऽानि व्याप्नुवन्तो मलर्षयः ! ।
 आवृण्वन्तोऽवतिष्ठन्ते मत्स्वरूपं न संशयः ॥ ४ ॥
 तत्त्वज्ञैः सर्वपिएऽेषु पञ्चकोशसमन्वयम् ।
 ज्ञात्वा सर्वत्र भयङ्गतेस्त्वेकत्वमनुभूयते ॥ ५ ॥

ममैव प्रकृतिर्विज्ञाः ! मायानाम्नाऽभिधीयते ।
 नूनं त्रैगुण्यमयोषा भवन्ती परिणामिनी ॥ ६ ॥
 कुर्वत्यास्ते सदा विप्राः ! दृश्यसृष्टिलयस्थितीः ।
 सृष्टिकाले भवेत्तस्या आकाशः प्रकृतेस्ततः ॥ ७ ॥
 आकाशाद्वायुरग्न्येवं वायोरग्निर्न संशयः ।
 अग्नेर्जलं जलात्पृथ्वी जायते ब्राह्मणोत्तमाः ! ॥ ८ ॥
 अेतेषां पञ्चतत्त्वानामाकाशस्य भवेत्पुनः ।
 सात्त्विकादंशतो नूनमिन्द्रियं श्रोत्रनाभकम् ॥ ९ ॥
 वायोस्त्वक् सात्त्विकादंशादग्नेयक्षुर्भवेत्ततः ।
 जलस्य सात्त्विकादंशाद्रसना जायते ध्रुवम् ॥ १० ॥
 पृथिव्याः सात्त्विकादंशाद्घ्राणामुत्पद्यते द्विजाः !
 अेतेषां पञ्चतत्त्वानां समष्टेः सात्त्विकांशतः ॥ ११ ॥
 मनो बुद्धिरुडङ्गारस्तथा चित्तं भवन्त्यहो ।
 द्विजोत्तमाः ! मनः कर्तृस्यात्सङ्गुल्यविकल्पयोः ॥ १२ ॥
 अडङ्गारोऽस्त्यडङ्गुर्ता बुद्धिर्निश्चयकारिणी ।
 चित्तं स्मर्तुं य सर्वेषां संस्काराणां यतः षनिः ॥ १३ ॥
 अेतेषु पञ्चतत्त्वेषु ह्याकाशस्य रजोऽंशतः ।
 वागिन्द्रियं समुत्पन्नं वायोः पाणीन्द्रियं तथा ॥ १४ ॥
 अग्नेराजसिकादं शाज्जायते पाद इन्द्रियम् ।
 जलस्य राजसादंशात् स्यादुपस्थेन्द्रियं तथा ॥ १५ ॥
 गुदेन्द्रियं पृथिव्यास्तु राजसांशात्प्रजायते ।
 अेतेषां पञ्चतत्त्वानां समष्टे राजसांशतः ॥ १६ ॥
 प्राणान्धयो भवन्त्येते वायवः पञ्चसङ्ख्यकाः ।
 कुकरो नागकूर्मौ य देवदत्तधनञ्जयौ ॥ १७ ॥
 उपवायव अेते हि तेष्वेवान्तर्भवन्त्यहो ।
 अेतेषां पञ्चतत्त्वानां तामसांशसमष्टितः ॥ १८ ॥
 पञ्चीकृतानि जायन्ते मलाभूतानि पञ्च य ।
 स्थूलाक्ष्यगोचरं विप्राः ! सूक्ष्मराज्यं सदा भवेत् ॥ १९ ॥

स्थूलं विश्वं मडाभूतैर्जातं पञ्चीकृतैर्यतः ।
 सूक्ष्मैः पञ्चमडाभूतैः कथं पञ्चीकृतान्यडो ॥ २० ॥
 पञ्च स्थूलानि जायन्ते मडाभूतानि भूसुराः ! ।
 तत्प्रकारं प्रवक्ष्येऽहं शृणुष्वं सुसमाहिताः ॥ २१ ॥
 अेतत्पञ्चमडाभूततामसांशस्वरूपकम् ।
 अेकमेकं द्विधा भूतं विभज्यैकैकमर्द्धकम् ॥ २२ ॥
 अवस्थाध्यापरं विज्ञाः ! यतुर्धाऽपरमर्द्धकम् ।
 विभज्यैवं पृथक्त्वेन स्थापितार्द्धेषु निश्चितम् ॥ २३ ॥
 विभागेषु विभक्तस्य यतुर्धा विप्रपुङ्गवाः ! ।
 अेकैकस्य च भूतार्द्धात्मकस्यैकं डिलैककं २४ ॥
 अंशं कृत्वाऽथ संयुक्तं स्यात्पञ्चीकरणं ध्रुवम् ।
 पञ्चीकरणानामाद्यं विधिरत्यन्तमद्भुतः ॥ २५ ॥
 स्वार्द्धं प्रत्येकभूतस्यापरेषां मिश्रितो भवेत् ।
 भूतानामर्द्धभागस्य यतुर्धाशो न संशयः ॥ २६ ॥
 यथा पञ्चीकृताकाशे तस्यापञ्चीकृतस्य नु ।
 अर्द्धमस्त्यपरेषाञ्च भूतानां डे मडर्षयः ॥ २७ ॥
 न-वपञ्चीकृतानाम्बै अष्टमांशो न संशयः ।
 अेवमन्येषु भूतेषु वोद्धव्यं मिश्रणं ध्रुवम् ॥ २८ ॥
 अेतैः पञ्चीकृतैः पञ्चमडाभूतैर्लि जायते ।
 अ्रह्माण्डं सततं स्थूलं प्रत्येकं नात्र संशयः ॥ २९ ॥
 अ्रह्माण्डमपि प्रत्येकमधयोर्ध्वं विभज्यते ।
 तस्यतुर्दशलोकेषु नानाश्चर्यमयेष्यडो ॥ ३० ॥
 अ्रह्माण्डे तत्र प्रत्येकमुद्भिज्जस्वेदजाण्डजाः ।
 जरायुजाश्च जायन्ते यतुर्धा स्थूलदेहकाः ॥ ३१ ॥
 दैव्यास्तद्व्यतिरिक्तं वै सृष्टेर्वैचित्र्यमुत्तमम् ।
 डिमध्यपूर्वमेतेभ्यो विद्यते विप्रपुङ्गवाः ! ॥ ३२ ॥
 शुवास्तत्तच्छरीराणामभिमानिन आसते ।

ईश्वरोऽनन्तब्रह्माण्डाभिमानी विद्यते भव ॥ ३३ ॥

ब्रह्माण्डपिण्डयोरैक्यमेवं जातं मर्षयः ! ।

नैवात्र विस्मयः कार्यो भवद्भिर्विप्रपुङ्गवा ! ॥ ३४ ॥

ईश्वरस्य यं श्रुवस्य भेदो ब्रह्मणि कल्प्यते ।

मायाऽविद्यात्मकानूनं कृमादावरणाद्विजाः ! ॥ ३५ ॥

ब्रह्मणः प्रतिबिम्बं हि श्रुवो देहाभिमानकः ।

स्वस्मात्स्वभावतो भिन्न ईश्वरस्तेन मन्यते ॥ ३६ ॥

ईश्वरस्य यं श्रुवस्य भेदो यावदुपाधितः ।

तिष्ठेत्, तावत्क्षणां विप्राः ! कथञ्चिच्च कदाचन ॥ ३७ ॥

जन्ममृत्युप्रवाहोऽसौ संसारो न निवर्तते ।

ईश्वरे यैव श्रुवे यं भेदबुद्धिः कदाप्यतः ॥ ३८ ॥

न कर्तव्या द्विजश्रेष्ठाः ! तत्त्वज्ञैरात्मवेदिभिः ।

मङ्गलं जायते तेषामतो नूनं मर्षयः ॥ ३९ ॥

साडङ्गारस्य श्रुवस्य किञ्चिज्ज्ञस्य हि कोविदाः ! ।

सर्वज्ञैश्चरेणाहो निरुडङ्गारिणा सह ॥ ४० ॥

तत्त्वमस्याद्विभिर्वाक्यैरेतयोर्भिन्नधर्मयोः ।

कथं न्वभेदबुद्धिः स्याच्छङ्क्यते चेन्निशम्यताम् ॥ ४१ ॥

अर्थद्वयं द्विजश्रेष्ठाः ! स्यात्तत्त्वम्पद्योर्द्वयोः ।

वाय्यार्थश्चैव भो विज्ञाः! लक्ष्यार्थश्च न संशयः ॥ ४२ ॥

अविद्यावांश्च तत्कार्यकर्तृत्वादिगुणैर्युतः ।

श्रुवो देहाभिमानीति वाय्याऽर्थस्त्वम्पद्यस्य हि ॥ ४३ ॥

अविद्योपाधिनिर्मुक्तं समाधेश्च दशां गतम् ।

अविद्यया यं तत्कार्यै रङ्कितं प्रतिभान्विताः ! ॥ ४४ ॥

शिन्मात्रं शुद्धयैतन्मं लक्ष्यार्थस्त्वम्पद्यस्य वै ।

वाय्याश्चैव लक्ष्यार्थस्तत्पदस्यापि कथ्यते ॥ ४५ ॥

मायातत्कार्यसर्वज्ञभावादिगुणसंयुतः ।

ईश्वरस्तत्पदस्यास्ति वाय्यार्थो नात्र संशयः ॥ ४६ ॥

मायातत्कार्यतः शून्यं मायोपाधिविवर्जितम् ।
 चिन्मात्र शुद्धयैतन्मं लक्ष्यार्थस्तत्पदस्य वै ॥ ४७ ॥
 ईश्वरस्य च श्रवस्य शुद्धयैतन्चरूपतः ।
 अमेदे वाधकाभावः स्यादेवं ब्राह्मणोत्तमाः ! ॥ ४८ ॥
 'अहं ब्रह्मास्मि' येत्यादिमडावाक्यैरपि द्विजाः ! ।
 विज्ञायते तयोरैक्यमुभयोर्नात्र संशयः ॥ ४९ ॥
 ब्रह्म सत्यं जगन्मिथ्या श्रवो ब्रह्मैव केवलम् ।
 एति शास्त्रोपदेशेन श्रीगुरोरुपदेशतः ॥ ५० ॥
 स्वानुभूत्याऽथवा विज्ञाः ! ये विदन्ति सुसाधकाः ।
 येषाम्य प्राणिमात्रेषु सर्वेषु ब्राह्मणोत्तमाः ! ॥ ५१ ॥
 ब्रह्मबुद्धिः समुत्पन्ना ज्ञानयोगेन सर्वथा ।
 त एव ज्ञानिनो भक्ता श्रवन्मुक्ता भवन्ति मे ॥ ५२ ॥
 अतद्वेदान्तसिद्धान्ततात्पर्यं हि निशम्यातम् ।
 अविद्योपाधिसम्भ्रान्तिर्यदा दूरीभविष्यति ॥ ५३ ॥
 ब्रह्मसत्तैव लक्ष्यार्थरूपेणैवावशिष्यते ।
 मायोपाधेर्महत्त्वम्य तत्त्वज्ञानेन वेत्स्यते ॥ ५४ ॥
 ततश्च ब्रह्मरूपो हि लक्ष्यार्थः परिशिष्यते ।
 श्रवन्मुक्ता मडात्मानस्तत्त्वज्ञानाब्धिपारगाः ॥ ५५ ॥
 श्रुवेशयोरित्थमेतदभेदमनुभूय च ।
 ब्रह्मानन्दे निमज्जन्तः कृतकृत्या भवन्ति ते ॥ ५६ ॥
 जङ्गैर्जुवगणैर्विश्वं विषयात्मकमीक्ष्यते ।
 अज्ञानिश्रवणतेन सुभ्ररूपं निरीक्ष्यते ॥ ५७ ॥
 जगत्प्रपञ्चजतन्तु ज्ञानवद्भिविवेकिभिः ।
 परिणामीति विज्ञाय द्युःखरूपं प्रतीयते ॥ ५८ ॥
 किन्तु मे ज्ञानिनो भक्ता श्रवन्मुक्तगणाः भवन् ।
 संसारमेतं पश्यन्ति स्वरूपे क्वाऽप्यलौकिके ॥ ५९ ॥
 संसारं मे प्रकृत्यैतं प्रसूतं सर्वथाऽद्भुतम् ।
 आकाश एव गान्धर्वं पश्यन्तो नगरं मुहुः ॥ ६० ॥

मिथ्यैव तत्स्वरूपञ्च जानन्तोऽपि द्विजोत्तमाः ! ।
 दर्शं दर्शं प्रमोदन्ते तद्रूपं कौतुकप्रदम् ॥ ६१ ॥
 मृगतृषणासमं विश्वं भ्रान्तिस्तोमसमाकुलम् ।
 दृष्ट्वेन्द्रजलवन्मिथ्या-प्रपञ्चावलिमूलकम् ॥ ६२ ॥
 मम शक्तेर्गुणानाञ्च परिणामस्वरूपकम् ।
 तत्र नैव प्रसज्जन्ते पद्मपत्रमिवाम्भसि ॥ ६३ ॥
 तिष्ठन्तोऽपि प्रपञ्चेषु पृथगभूतास्ततो ध्रुवम् ।
 भवितुं ल्येतदेवाऽर्घ्यं लक्ष्यमुञ्च्यपदं छितम् ॥ ६४ ॥
 श्रेष्ठानां ब्राह्मणानां छि सर्वत्रवै सुभावलम् ।
 परीवारोपमास्तेषां संसारा अभिला अभी ॥ ६५ ॥
 देवर्षिपितृसङ्घाश्च तदर्थं भान्यवोपमाः ।
 त्याज्यं वाऽऽदेयमप्यस्ति तेषां नैवेह किञ्चन ॥ ६६ ॥
 पितरौ च कुलं जातिं स्थूलदेहेन कुर्वते ।
 निम्बिलां पृथिवीं वन्यां मातृभूमिं विशेषतः ॥ ६७ ॥
 दैवीञ्च जगतीं सूक्ष्मां सूक्ष्म देहेन कुर्वते ।
 सर्वदा सर्वथा धन्यां ते विप्रा नैव संशयः ॥ ६८ ॥
 ब्रह्मानन्दसुसन्दोऽसविलासस्वरूपतः ।
 धन्यं धन्यं पुनर्धन्यं कुर्वते मामसंशयम् ॥ ६९ ॥
 एति श्रीधीशगीतासुपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे
 धीशर्षिसंवादे वेदान्तसिद्धान्तनिर्णयनाम
 षष्ठोऽध्यायः ।

७. विराट्स्वरूपनिर्णयनाम्

अथ सप्तमोऽध्यायः ।
 ऋषय उच्युः ॥ १ ॥
 उे सर्वज्ञ ! जगन्निवास ! भगवान् ! देवादिदेव ! प्रभो !
 उे सर्वादिगुरो ! दयार्णव ! विभो ! विश्वेश ! विद्यम्भर ! ।

अस्माकं भवतामपारकृपया नूनं तृतीयं वर-
मधान्तर्ननयनात्मकं सुविमलं ज्ञानाक्षि प्रोन्मीलितम् ॥ २ ॥

पश्यामोऽथ भवद्दयोदयवशाद्दारे मणीनां गाणान्
सूत्रं प्रोतमिवान्तरेण निभिलभ्रज्ज्माएडपिएडग्रजे ।
सर्वेषां कुरुते सदैकविधिनाऽनुस्यूततामामवान्
यैतन्यास्तितयोर्विधानमभिलं शश्रद्भवानित्यडो ॥ ३ ॥

पश्यामस्तरेतो गृडेऽपरिमितान् भूयो यथाऽनन्त ! डे
रन्द्द्वारनिविष्टसूर्यकिरणस्तोमेष्वणूनां गाणान् ।
भ्रज्ज्माएडानि तथा तरन्ति य विराड् देडाश्रितानि प्रभो-
र्नाधन्तेविपुलेऽमितानि विद्यति प्रोद्योतयन्ति ड्यमुम् ॥ ४ ॥

पश्यामश्च पुनर्वयं तव विराडूपं छि यत्राधुना
भात्यन्तो डरितां न यादिरपि तद्देशस्य सन्दृश्यते ।
पश्यामश्च पुनर्वयं तव मडादेडे मडाकौतुकम्
व्यामश्चाऽगणितैर्विराडूपुषि ते सूर्यग्रहोपग्रहैः ॥ ५ ॥

सङ्घातप्रतिघाततः परिणमन् भ्रज्ज्माएडभाएडवग्रजः
ड्यन्योऽन्यं परमाणुपुनियेऽनन्तो मडाकाल ! डे ।
जायन्ते परमाणवश्च निभिला भ्रज्ज्माएडरुपाः पुनः
नानाकारयुताः प्रभो ! वडुविधाः प्रत्येकमेव क्षणम् ॥ ६ ॥

नक्षत्रावलिभिश्च नूनमभिलैः क्वापि ग्रहोपग्रहैः
सूर्यार्ध्वोर्धि समावृताः सुसधनाः सन्तः परीणामतः ।
भ्रज्ज्माएडग्रजसम्भवक्षयविधिर्यत्र प्रभो ! भासते
काले तस्य न दृश्यते कथमपि त्वादिर्न यान्तः परम् ॥ ७ ॥

सार्ध्वञ्चैव विराडनन्तवपुषा प्रोतौतयोस्ते तयोः
नान्तो नादिरवेक्ष्यते किमपि चेद्देशस्य कालस्य य ।
द्रष्टुं तर्हि विराडनन्तवपुषः शक्तः कथं कोऽव्यडो
आदि यान्तमशेषतः किमुत नै मूढा वताऽस्माद्दृशाः ॥ ८ ॥

भूतस्रष्टरु ! भूतपालक ! सदा डे भूतडारिन् ! विभो !
अस्माभिर्निभिलैरितीक्ष्यत डडानन्तानि भूयोऽपि ते ।
भ्रज्ज्माएडानि पृथक् प्रकण्य प्रकृतेः कर्मप्रवाडे पृथक् ।
वीयन्ते प्रकृतौ स्वयं तव मुहुः सधो निविष्टानि य ॥ ९ ॥

जायन्ते प्रकृतेर्हि पिण्डनिवडास्ते भूतभावोभव-

कृद्रूपेण चित्तो जडभेन सड यो ग्रन्थिर्विसर्गोण वै ।

तद्रूपः परमाणुतो ङ्यगणितः प्रत्येकतो छि स्वतः

कर्मस्रोतसि ते प्रविश्य प्रकृतौलीयन्त भेवं ततः ॥ १० ॥

पश्यामश्च भवाननन्तनयनो छे विश्वयक्षुः ! क्मात् !

पिण्डौघस्य गतिं प्रपश्यति सदा ब्रह्माण्डपुञ्जस्य य ।

आकृष्याडभिमुषं निजस्य नयते धर्मस्य शक्तया य तं

दृष्ट्वा सर्वमलौकिकं छि यकिता बुद्धिर्न भेतादृशम् ॥ ११ ॥

पश्यामः पुनरप्यनन्तनिभिलब्रह्माण्डापिण्डावलेः

श्रोत्रानन्त्ययुतः शृणोति सततं भूयो भवान् प्रार्थनाम् ।

शिख्यक्त्या चित्तिसंयुताञ्च विदधत्तां विश्वयेतः क्मात्

सान्निध्यं य यथोत्तरं निजमडो तस्यै दिशन् राजते ॥ १२ ॥

पश्यामश्च भवाननन्तरसनायुक्तः सुहृत्वं गतः

बुद्धे रूषमधिश्रितो रसमय ! ब्रह्माण्डपिण्डावलेः ।

मध्येडध्यात्मपदं विविश्य परमानन्दात्मकं प्राणिनः

सर्वान् दर्शयते गुरो ! निजकृपालेशेन लोकाश्रय ! ॥ १३ ॥

छे तेजोमय ! तेजसाञ्च निवडानां छे भने ! दृश्यते

त्वं स्पर्शेन्द्रियपुञ्जकुञ्जनिकरैः स्पृष्ट्वा ङ्यनन्तैर्युतः ।

स्वैस्तेजोनिवडैरनन्तगणितब्रह्माण्डपिण्डावलिं

सर्वां स्वाभिमुषं प्रकृष्य पतनाश्चश्चद्विभो ! रक्षसि ॥ १४ ॥

विश्वाधार ! य नासिकाभिरमिताभिस्त्वं युतो दृश्यसे

जिघ्रन् पुण्यसमूडगन्धममलं ब्रह्माण्डपिण्डावलेः ।

अस्तित्वञ्च विलीनमेव सततं क्तुं छि तस्या निजे

कैवल्याभ्युदयौ प्रयश्चसि यथाथोग्याधिकारं प्रभो ॥ १५ ॥

भावातीत ! विभो ! सदा त्रिगुणतोडतीत ! प्रभोडनुक्षण-

मस्मात्पूर्वमलौकिकं गुणमयं भावस्वरूपं तव ।

रूपं सर्वमनोडरं सुविमलं दर्शेन्द्रियाप्यायक-

मस्माकं छि मनो व्यलीयत तदा सम्पश्यतां सत्वरम् ॥ १६ ॥

अधत्वे तु विराड्स्वरूपममुकं दृष्ट्वा विशालं तव

बुद्धिनः स्थगिता य याति चकिताऽवस्थां विलीनां पुनः ।
 रूपं नः परिदर्शयाद्ये कृपया ह्येवम्विधं स्वं यतः
 सान्निध्यं भवतामनुक्षाणामहो लब्धुं वयञ्चेष्टमहे ॥ १७ ॥
 हे सर्वेश्वर ! भक्तकल्पलतिकारूप ! प्रभो ! पालक !
 रूपेणापिविवर्जितो विभुरहो भव्याय भक्तावलेः ।
 भक्तानां प्रकृतिप्रवृत्तिजनितां स्वीकृत्य वै प्रार्थनां
 कल्याणं सगुणं स्वरूपमभितं साप्नोति विभ्रह्मवान् ॥ १८ ॥
 विभ्राणो रविरूपमेव सवितः ! भक्तान् भवांस्तेजसा
 आकर्षत्यनिशं विभो ! ह्यतितरां डैवल्यभूमौ ध्रुवम् ।
 हे नारायण ! विष्णुरूपमभितः स्वीकृत्य सिद्धभावतो
 ब्रह्मीभावमिमान् निरीक्ष्य नयते तेषां क्रमेणोन्नतिम् ॥ १९ ॥
 देवीरूपमहो धरन् छि नयते धर्मस्य शक्त्या भवान्
 सर्वेषां ह नियामकं परपदं हे शक्तिमन् ! तान्सदा ।
 अस्तित्वस्य विधायकं य बहु सद्भावेन भक्तान्निजान्
 हे शम्भो ! शिवरूपतो गमयते निःश्रेयसं निर्भयम् ॥ २० ॥
 स्वं भक्ताञ्च धिया स्वरूपमनिशं सन्दर्शय सिद्धेः पते !
 दत्ते मुक्तिपदं परं गणपतेर्धृत्वा स्वरूपं भवान् ।
 सर्वेषामिह वर्तते भवु गुरो ! ज्याधो गुरुणां गुरु-
 र्दशादस्ति भवान् हि शश्वदपरिच्छिन्नस्तथा कालतः ॥ २१ ॥
 त्वं सर्वादिगुरुर्विभासि सकलांज्ञानस्वरूपे सदा
 आदायर्षिगणा वयं तव विभो ! ज्ञानाब्धिविप्रुडलवम् ।
 ब्रह्माण्डेषु प्रवालयाम् एह वै ज्ञानप्रवालं तथा
 सर्वेष्वत्र विचक्षाणा द्विजगणाः स्नात्वैव मुक्तिं ययुः ॥ २२ ॥
 धारोत्पद्ये हि देवनायक ! विभो ! सर्गस्थितिध्वंसकृ-
 द्विश्रव्यापककर्मणोऽपि भवतस्त्वय्येव संलीयते ।
 सर्वे देवगणाः सदैव भवतामङ्गीभवन्तो मुदा
 प्रत्येकं जनिरक्षाक्षयविधेर्ब्रह्माण्डपुञ्जेऽनिशम् ॥ २३ ॥
 सामञ्जस्यमहो प्रभो ! विदधते कर्मव्यवस्थारताः
 उद्भिजस्वेदजरायुजाण्डजगणा भूतप्रजः सन्ति ये ।
 सर्वे ते य यतुर्विधा हि मनुजानां हे प्रजानां पते !

देवानां त्रिविधास्तथाऽसुरगणानां ये य लोका अहो ॥ २४ ॥

त्वत्तो बुद्बुदवन्महार्णव षड त्वय्येव प्रोद्बूय ते
 वीयन्ते पितरोऽपि शक्तिमतुलां त्वत्तो गृहीत्वैव य ।
 कृत्वा मर्त्यगणोन्नतिं क्वमगतां साहाय्यमातन्वते
 भूतौघस्य यतुर्विधस्य नियमे लोकप्रजस्याप्यलम् ॥ २५ ॥

तत्त्वेभ्योऽपि भवानतीतविभवो नूनं यतुर्विशते-
 र्यधप्यस्ति तथापि धीश ! नु मडत्तत्त्वेऽन्तिमे प्राणिनः ।
 नित्योऽनिर्वाच्यो विकाररहितो ज्ञानस्य शक्तयास्थिताः
 सर्वानभ्युद्यस्य दर्शयति वै भोक्षस्य मार्गं तथा ॥ २६ ॥

ये स्वातन्त्र्यमदेन मोहिततमा जुवाः प्रमादेन वै
 मूढा ज्ञाननिधेस्तवेऽङ्गितमहो नित्यं तिरस्कुर्वते ।
 भ्रान्ता दुःखदण्डमृत्युगडने संसारयुके ध्रुवं
 शंयोरभ्युद्यथाध्वनोऽपि पतिता दुःखान्यलं भुञ्जते ॥ २७ ॥

भर्गो विश्वसमर्थितं यद्विड ते ह्यास्ते दयासागर !
 तन्नो बुद्धिमर्दनंशं गणपते ! शक्त्या स्वया सत्वरम् ।
 संरक्ष्यासत एव कर्मनिवडात् सत्कर्मणि प्रेरयेत्
 सिद्ध्याऽलङ्कृतवामपार्श्व ! भगवंस्त्वां सन्नमामो वयम् ॥ २८ ॥
 व्यास उवाच ॥ २९ ॥

उक्त्वर्षयस्तस्थुरिति क्षणं ते
 रोमाञ्चिता गद्गदकण्ठशब्दाः ।
 सानन्दजाताश्रुमुखाः स्थिराश्च
 विडस्य धीशो मधुरं तदीये ॥ ३० ॥

गणपतिरुवाच ॥ ३१ ॥

दशायां योगयुक्तायां त्रुपं मे सगुणं द्विजः ! ।
 आत्मयुक्तदशायाञ्च विराडूपं मडाद्भुतम् ॥ ३२ ॥
 कर्मयुक्तदशायान्तु ममोपास्तौ सहायकम् ।
 मद्भिभूतिमयं त्रुपं भक्ताः ! स्याच्छ्रुतिरित्यहो ! ॥ ३३ ॥

स्वाधीनः प्राकृतश्चैव द्विविधो जुव षरितः ।
 गजोऽहं प्राकृते जुवे स्वाधीने मानवस्तथा ॥ ३४ ॥

अतोऽहं भक्तवृन्देभ्यो मर्त्यदृढो गजाननः ।
 दर्शनं स्वं प्रयच्छामि प्रादुर्भूय निरन्तरम् ॥ ३५ ॥
 राजयोगोऽस्मि योगानामहमेवंविधोऽपि सन् ।
 यतुर्विधेषु ध्यानेषु पञ्चोपास्तेरहं ध्रुवम् ॥ ३६ ॥
 पञ्चाध्यानयुतं स्थूल-ध्यानमस्मि द्विजोत्तमाः ! ।
 नैवात्र संशयः कश्चित् सत्यं सत्यं ब्रवीमि वः ॥ ३७ ॥
 नरेषु नरनाथोऽस्मि राजये तु सखिवाभिधः ।
 मन्त्रिणां मण्डलं यस्माज्ज्ञानस्यास्ते सहायकम् ॥ ३८ ॥
 शक्तिष्वहं दैवशक्तिरोद्देशोऽहन्तु सन्नपि ।
 लौकिके शक्तिपुञ्जेऽस्मि सङ्घशक्तिर्महर्षयः ! ॥ ३९ ॥
 आध्यात्मिष्ठ्याधिदैव्याधिभौतिक्यः शक्तयोऽपिलाः ।
 सङ्घशक्तौ प्रकाशन्ते स्वयमेव यतो ध्रुवम् ॥ ४० ॥
 वर्णेषु ब्राह्मणश्चाहमाश्रमेष्वन्तिमाश्रमः ।
 वृद्धत्वेनैव पूजयेषु सर्ववृद्धेष्वहं द्विजः ! ॥ ४१ ॥
 सर्वथा ज्ञानवृद्धोऽस्मि नात्र कार्या विचारणा ।
 अध्यात्मलक्ष्यसंयुक्त आर्योऽहं मानवेषु य ॥ ४२ ॥
 भक्तेषु ज्ञानिभवतोऽस्मि वेदानां सामनामकः ।
 किन्तु वेदविभागेषूपनिषद्रूपभागहम् ॥ ४३ ॥
 प्रत्याहारश्च योगानामप्यस्मि परन्त्वहम् ।
 समाधिर्निर्विकल्पोऽस्मि निषिद्धेषु समाधिषु ॥ ४४ ॥
 मन्त्रयोगेषु मन्त्रोऽस्मि प्राणायामो हठे द्विजः ! ।
 लयक्रिया लये योगे राजयोगे विवेचनम् ॥ ४५ ॥
 ब्रह्मदानञ्च दानेषु तपस्यासु यमस्तथा ।
 ज्ञानप्रकाशकत्वाच्च कर्मयज्ञेषु भो द्विजः ! ॥ ४६ ॥
 नित्यकर्मास्यहं नूनं नात्र काश्चिद्विवेचना ।
 उपास्ति यज्ञज्ञातेषु पराभक्त्या समन्विता ॥ ४७ ॥
 ब्रह्मोपास्तिरहो विज्ञा अस्यहं ब्राह्मणोत्तमाः ! ।

मननं ज्ञानयज्ञेषु मलायज्ञेष्वलं तथा ॥ ४८ ॥

ब्रह्मयज्ञोऽस्मि भो विप्राः ! सर्वयज्ञशिरोमणिः ।

वक्ताऽस्यलं सभामध्ये आचार्य्यः शिक्षकेषु य ॥ ४९ ॥

उपदेशकन्धेषु जगत्पूजयोऽस्यलं गुरुः ।

आत्माऽलमस्मि भो विप्राः ! भूतवृन्देष्ववस्थितः ॥ ५० ॥

प्राणिपुञ्जेषु यैतन्यमलमेव न संशयः ।

नादः शब्दसमूहेषु वाक्येष्वोङ्कार येव य ॥ ५१ ॥

धन्द्रोऽलं देववृन्देषु भृगुरस्मि मलर्षिषु ।

यमो नियामकेष्वस्मि पितृमध्येऽर्यमाभिधः ॥ ५२ ॥

असुरेषु बलिज्ञेयो जल्लव्यस्मि सरित्सु य ।

जलाशयेषु सर्वेषु सागरोऽस्मि न संशयः ॥ ५३ ॥

पुष्पमानन्देष्वस्मि पदार्थेषु मलर्षयः ।

पवित्रं परमं विप्राः ! तेजस्तेजस्विनामलम् ॥ ५४ ॥

बलं बलवतामस्मि कामरागविवर्जितम् ।

धर्माविरुद्धो भूतेषु कामोऽस्मि जननाय य ॥ ५५ ॥

विधास्वध्यात्मविधाऽस्मि विद्वांसो ब्राह्मणोत्तमाः ! ।

सत्यप्रकाशकश्चास्मि वादो वादिगणेष्वलम् ॥ ५६ ॥

नारीष्वलं तपोरूपो यज्ञरूपो नरेषु य ।

गुणत्रयेष्वलं विप्राः ! गुणाः सत्त्वाभिधानकः ॥ ५७ ॥

भावत्रयेऽध्यात्मभावः शीलेषु विनयोऽस्यलम् ।

सदायार्षेषु वृद्धानां प्रगतिः पादपद्मयोः ॥ ५८ ॥

कारणब्रह्मरूपेण ल्येकोऽद्वैतोऽप्यलं द्विजः ! ।

अनन्तोऽस्मि मलाविज्ञाः ! सत्यमेतन्न संशयः ॥ ५९ ॥

अनन्तत्वात्सङ्ख्याया मे कार्यब्रह्मस्वरूपतः ।

सङ्ख्यातुं नैव शक्नोति विभूतीः कश्चिद्यथो ॥ ६० ॥

भवतां विप्रवर्याणां कल्याणार्थं लि डेवलम् ।

दिग्दर्शनस्वरूपेण किञ्चिद्भो वर्णितं मया ॥ ६१ ॥

उपदेश्य मे हृद्यं धृत्वा स्वहृदयेऽनिशम् ।
 ममोपास्तौ रताः सन्तो भजध्वं भोक्षमुत्तमम् ॥ ६२ ॥
 श्रद्धा वः सात्त्विकी विप्राः ! प्रकृतौ मे चिरं वसेत् ।
 ममैव प्रकृतिर्धृत्वा स्त्रीभावं कामदायिनी ॥ ६३ ॥
 भिन्नाणां भगिनीभावमर्थसिद्धिप्रदायिनी ।
 धरन्ती मातृभावग्य शक्तिधर्मभ्रष्टा सदा ॥ ६४ ॥
 भूत्वा मे ज्ञानिनो भक्तान् प्रकृतिस्थान् समन्ततः ।
 तेभ्यो मुक्तिपदं दत्ते विदधाना सुदुर्लभम् ॥ ६५ ॥
 श्रद्धान्वितानां मय्यक्तौ भक्तानां सुलभो भवेत् ।
 यतुर्वर्गो न सन्देहो विद्यतेऽत्र द्विजोत्तमाः ! ॥ ६६ ॥
 अत्यन्तं गोपनीया वः श्रावितोपनिषन्मया ।
 धीशगीताभिधानेन लोकेष्वेषा प्रथार्यताम् ॥ ६७ ॥
 यथा मे निम्बिला भक्ताश्चतुर्वर्गमवाप्स्युः ।
 अेषा नैव प्रदातव्या नास्तिडेभ्यः कदायन ॥ ६८ ॥
 पापिभ्योऽश्रद्धानभ्यः प्राणिभ्यो ब्राह्मणोत्तमाः ।
 अभक्तेभ्यः कृतघ्नेभ्यो गुरुद्रोहिभ्य एव य ॥ ६९ ॥
 श्रद्धा श्रीगुरुवाक्येषु येषां शास्त्रगोष्वपि ।
 विश्वासः परलोकेषु लक्ष्यमाध्यात्मिकं तथा ॥ ७० ॥
 मत्परायणता पुण्या वर्तते य निरन्तरम् ।
 इयं तेभ्यः प्रदातव्या धीशगीता ध्रुवं द्विजः ! ॥ ७१ ॥
 धीशगीतामिमां पुण्यां पाठयन्ति पठन्ति ये ।
 क्लेशकर्मविपाकेभ्यो रक्षिता आशयेन य ॥ ७२ ॥
 भजन्ते मेऽपिला भक्ता मत्सायुज्यमसंशयम् ।
 न य तान् बाधते कश्चित्तापो लोके कथञ्चन ॥ ७३ ॥
 कल्याणजननीमेतां श्रद्धयैव पठन्ति ये ।
 अेतया येऽथवा यागं गाणपत्यं प्रकुर्वते ॥ ७४ ॥
 उवनात्मकमाहोस्वित् केवलं पाठरूपकम् ।
 तेषां नश्यन्ति भक्तानामाधयो व्याधयोऽपिलाः ॥ ७५ ॥

संयता ये तपोनिष्ठा भक्तिभावेन कुर्वते ।
पाठस्य श्रवणं सम्यगेतस्याः सार्धकं द्विजः ! ॥ ७६ ॥
गाणपत्यस्य यागस्यानुष्ठानं वैतया सदा ।
काचिद्वाधा न तेषां स्याद्विपत्तिः प्राणिनां तथा ॥ ७७ ॥
तादृशी विघ्नराशिर्वा नश्येद्य नैव सत्वरम् ।
नात्र ङ्ग्यन सन्देहो विद्यते ब्राह्मणोत्तमाः ! ॥ ७८ ॥
आर्ता जिज्ञासवो भक्तास्तथाऽर्थार्थिन एव वै ।
त्रिविधा एव मे भक्ता ऐतद्गीताश्रयेण हि ॥ ७९ ॥
स्वमनोरथसाङ्गल्यं लभेरन्नात्र संशयः ।
तथैवास्याश्च गीतायाः श्रवणाभ्यननात्तथा ॥ ८० ॥
निदिध्यासनतो नूनं ज्ञानिभक्ताश्च मामकाः ।
अपरोक्षानुभूत्या मे दर्शनं कर्तुमीशते ॥ ८१ ॥
यतुर्वर्णाश्रमस्थानां स्वधर्मासक्तयेतसाम् ।
श्रुवानां किनु(किन्नु?) वक्तव्यं श्रद्धालुनां मयि ध्रुवम् ॥ ८२ ॥
सर्वेषामेव श्रुवानां यतुर्वर्गङ्गलप्रदा ।
वर्तते धीशगीतेयं सत्यं सत्यं न संशयः ॥ ८३ ॥
एति श्रीधीशगीतासूपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे
धीशर्षिसंवादे विराट्स्वरूपनिर्घणं नाम
सप्तमोऽध्यायः ।
समाप्तं श्रीधीशगीता ।

Proofread by Mohan Chettoor

—
Shri Dhisha Gita
—

pdf was typeset on April 28, 2023

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

